kılavuzumuz bilimsel sosyalizm, silahımız partimizdir

çark başak

türkiye işçi partisi merkez yayın organı

Yıl: 5 Sayı: 1 (74) 16 Mart 1980 5 Lira

GEREKİRSE TEK YAPRAK; AMA MUTLAKA

16 MART

Türkiye tarihi iki 16 Mart tanıyor. Birincisi, Ulusal Kurtuluş Savaşı yıllarının 16 Martı, İstanbul'un işgal günü, ikincisi ise, bundan yarım yüzyıldan fazla zaman sonra yer alan 1978 16 Martı, Birincisinde emperyalist işgalcilerin katliamı, ikincisinde ise gerici-faşist güçlerin katliamı var.

16 Mart 1980'de bu iki 16 Mart'ı hatırlıyor ve emperyalizme ve faşizme karşı mücadelede kararlılığımızı bir kez daha belirtiyoruz. Emperyalizme ve faşizme karşı, işçi sınıfımızın öncülüğünde en geniş ilerici-demokratik güçlerin eylem ve cephe birliğinin önemi üzerinde bir kez daha duruyoruz.

16 Mart 1978'de İstanbul Üniversitesi önünde girişilen ve ilerici öğrencilerin topluca öldürülme ve yaralanmalarıyla sonuçlanan faşist katliama cevap 20 Mart günü gerçekleştirilen genel direniş ile verildi. Emperyalizm ve faşizmin tüm saldırılarına cevap, demokratik güçlerin en geniş eylem ve cephe birliği ile verilebilir.

Ve verilecektir.

Nihat Sargın
Genel Yayın Yönetmeni

Genel Başkanımız Boran, Çark Başak'ın ilk sayısında çıkan yazısında «Parti Gazetesinin İşlevleri»ni incelerken şunları belirtiyordu:

«Parti gazetesi, tüm örgütün tek irade, tek karar, tek eylem öznesi olarak hareket edebilmesi için gerekli bu fikir ve haber alışverişini, görüş ve kararların ortaklaşa oluşturulmasını sağlayan tek araç değilse de, önemli araçlardan biridir» ... «Parti gazetesi belli başlı yurt ve dünya olaylarını bilimsel sosyalist açıdan yorumlayarak vermek suretiyle parti eğitimine de katkıda bulunacaktır» ... «Parti'nin örgütlenmesini yaymak ve genişletmek alanında da Parti gazetesi önemli rol oynayacaktır».

«Gazetenin dikkatle okunması, mümkün olan en geniş ölçüde dağıtılıp satılması, abone kaydedilmesi Parti üyelerinin görevleridir. Ayrıca üyeler ve Parti sempatizanı okuyucular gazetenin gönüllü muhabirleriymiş gibi, kendi yörelerinden gazeteye haberler, röportajlar, çeşitli sorunlar üzerine incelemeler göndermelidirler. Yerel parti örgütleri, çalışma ekipleri bu haberleşme ve yazışma işlerini düzenlemede yardımcı olacaklardır. Ülke yüzeyine yayılmış böyle bir haberleşme şebekesinin oluşması, hem yukarıda sözünü ettiğimiz parti içi bilgi ve fikir alışverişine, merkezle çevreler arasında ilişkilerin geliştirilmesine, hem de ülke gerçeklerinin daha yakından, daha somut ve ayrıntılı olarak öğrenilmesine hizmet edecektir».

«Çark Başak bütün bu düşünce ve umutlarla yayına başlamaktadır. Başarısı tüm Parti üyelerinin elbirliğine, gönüllü çabasına, maddi manevi katkısına bağlı olacaktır».

Belli bölümlerinden alıntılarla özetlemeye çalıştığım, tümü tüm parti üyelerimizce bir kez, bir kez daha okunması gereken bu yazısıyla Boran yoldaşımız, Genel Başkanımız ve önderimiz olarak Parti gazetesinin işlevlerinin önemine dikkati çekiyor, düşünce ve umutlarını dile getirirken Çark Başak konusunda bizlere, hepimize düşen görevleri de hatırlatmış oluyor, bir anlamda hepimize direktif veriyordu.

Bugün, beşinci yayın yılına girerken dönüp geriye baktığımızda, bu düşünce ve umutları gerçekleştirdiğimizi, direktifleri başarıyla yerine getirdiğimizi söy- →

lemek herhalde mümkün değil.

İlk olarak sürelerde gecikmeler, aksamalar kendini gösterdi ve sonuçta, Çark Başak adeta ne zaman çıktığı belli olmayan, «tarihsiz» bir dergi durumuna geldi. Dahası, çıktığı zaman da, üstünde yazılı sürenin olay, hareket ve haberlerini iletip buna dayalı yorum ve değerlendirmelerle gereksinimleri karşılayamayan, bu yanıyla da, asıl bu yanıyla da tarihsiz bir dergi görünümünü aldı.

Bunda topluca eksiğimiz var. Genel Merkez'de çalışan görevliler olarak gereken dikkat ve titizliği gösteremedik. Diğer yandan, vaktiyle başlamış ve adım adım gelişme durumunda bulunan, Örgüt'ten haberler ve buna bağlı yorum ve değerlendirme akışı da, derginin çıkış tarihlerindeki önemli gecikmeler, bunun ister istemez yol açtığı «eskime» dolayısıyla yararlanamama sonucu, giderek kesilme noktasına geldi.

Nihayet öyle bir durum ortaya çıktı ki, Çark Başak'ın çıkıp çıkmadığı, hatta çıkıp çıkmayacağı görüşülür, tartışılır oldu.

Oysa, Çark Başak merkez yayın organımız. Ve merkez yayın organımız olarak Parti yaşamıyla birlikte yaşamını sürdürecek, sürdürmekle kalmayıp ilk sayısında Genel Başkanımızın belirttiği görüş ve düşünceleri gerçekleştirmek üzere serpilip gelişecek durumda olmalıydı.

Şu anda «olmalıydı» diyoruz, ama olmalıydı sözcüğünü «olmakta» sözcüğüne çevirmek hepimizin görevi. Başta merkezdeki görevliler olmak üzere tüm üyelerimizin, aday üyelerimizin, hatta yandaşlarımızın görevi.

Bu görevimizi elbirliğiyle, Genel Merkez'den çalışma ekiplerine, üyelerden yandaşlara kadar, elbirliğiyle yerine getireceğiz. Çark Başak'ı Parti gazetesi olarak işlevlerini başarır ve geliştirir duruma getireceğiz.

Parasal sorunlarımız vardı, var ve herhalde olmakta devam edecek. Kağıt, baskı sorunlarımız var ve olmakta devam edecek. Giderek zorlaşan koşullarda bu sorunlarımız da artarak devam edecek. Bunları biliyoruz, bilincimizde. Ama Parti gazetesinin varlığını sürdürmesi ve geliştirmesinin yaşamsal öneminin de bilincinde olmalıyız, hep birlikte.

Çark Başak her koşulu yenerek çıkmak zorunda. Ve çıkacak. Gerekirse tek yaprak, ama mutlaka.

1 MAYIS DAVASI SONUÇLANDI; Bir Yargıç Karara Katılmadığını Karşı Oy Yazısıyla Açıkladı

Geçen yılın 1 Mayıs'ı da daha önceki 1 Mayıs'lar gibi belleklerde tazeliğini koruyor. Öncekiler gibi anılardan silinmeyen ve silinmesine de olanak olmayan 1 Mayıs 1979'da, İstanbul 1 Mayıs Alanı'nda yapılacak gösteri Sıkıyönetim Komutanlığı'nca engellenmekle kalınmamış, ayrıca 30 saat süreyle sokağa çıkma yasağı konarak tüm İstanbul halkı evlerinde hapsedilmeye çalışılmıştı.

Bu kararı protesto etmek üzere başta Genel Başkanımız Behice Boran ve merkez yöneticileri olmak üzere yüzlerce partili, 1 Mayıs sabahı evlerinden çıkarak 1 Mayıs Alanı'na doğru yürümek üzere Merter'deki DİSK binası önünde biraraya gelmişlerdi.

Bu sırada oraya gelen resmi görevlilerce tartaklanan, yaralanan ve insanlık dışı davranışlara maruz kalan yoldaşlarımız, gözaltına alınmışlar ve sonuçta Sıkıyönetim Mahkemesinde, sıkıyönetim kararına karşı gelmek suçundan hüküm giymişlerdi. Bu kararı temyiz eden arkadaşlarımızın davası Askeri Temyiz Mahkemesi'nin 3. Dairesinde kesin karara bağlandı ve arkadaşlarımızın mahkumiyetleri «karar verilmesinde yöntem, ilke, değerlendirme ve uygulama bakımından yasaya aykırı bir yön bulunmadığı» gerekçesiyle ve Üye Hak. Alb. A. Turan'ın karşı oyu nedeniyle OY ÇOKLUĞUYLA tasdik edildi.

Arkadaşlarımızın temyiz nedeni olarak ileri sürdükleri üzere, Sıkıyönetim Komutanı'nın «sokağa çıkma yasağı» koymasının yasal dayanağının olmadığı konusundaki savunmanın öncelikle ele alınması gerekirken, bu yapılmadığı için Sıkıyönetim Mahkemesi kararının bozulmasını isteyen, bu nedenle de çoğunlukla verilen «onanma» kararında, karşı oy kullanan Hak. Alb. A. Turan'ın **«Karşı Oy Yazısı»** aynen şöyle:

«Sıkıyönetim bozulan kamu düzenini yeniden kurmak ve yeniden işler hale getirmek amacıyla başvurulan bir yönetim biçimi olup Anayasadan kaynaklanmaktadır. Dava konusu olayın ortaya çıktığı tarihte İstanbul'da da mevcut olan sıkıyönetim 'temel hak ve özgürlüklere yönelik şiddet eylemlerini önlemek amacıyla' ilan edilmiştir. Şu halde Sıkıyönetim Komutanlığının ilk ve en önemli görevi vatandaşların 'temel hak ve özgürlüklerini' herhangi bir şiddetle karşılaşmaksızın rahatça kullanabilmelerini sağlamaktır.

Dava konusu olaydan önce de bir kısım vatandaşlar İstanbul Taksim Alanı'nda 1 Mayıs İşçi ve Emekçi Bayramı'nda bir araya gelerek kendilerince kutsal olan bu günü birlikte kutlamak amacıyla Sıkıyönetim Komutanlığına başvurarak izin istemişlerdir. Sıkıyönetim Komutanlığının görevi tüm önlemleri alarak vatandaşların bayramlarını sağlamak olduğu halde böyle bir toplantıya izin vermemekle kalmamış ve belli bir süre sokağa çıkmayı da yasaklamıştır.

Sanıklar, Komutanlığın bu yasaklama kararının yasal dayanaktan yoksun antidemokratik bir karar olduğunu ve protesto etmek amacıyla sokağa çıktıklarını, bunu metninden sayılan dibacesinde Anayasaca kendilerine verilmiş 'vatandaşların uyanık bekçiliği' görevini yerine getirmek için yaptıklarını söylemişlerdir.

Sıkıyönetim Komutanlığının sokağa çıkma yasağını içeren kararı gerçekten yasal dayanaktan yoksun mudur? Herşeyden önce bu noktayı araştırmak ve ortaya koymak gerekmektedir.

1402 sayılı Sıkıyönetim Yasasının 3 ncü maddesinin 1 inci fıkrasında yazılı olduğu gibi 'Genel güvenlik ve kamu düzeninin gerektirdiği hallerde' Sıkıyönetim Komutanlığının sokağa çıkma yasağı koyabileceği, anılan maddenin (L) bendi ile gösterilmiştir. Kanun koyucu burada 'gerektiği' sözcüğünü kullanmıştır. Bu, boşuna veya rastgele kullanılmış bir sözcük değildir. Genel güvenlik ve kamu düzeni sokağa çıkılmasını yasaklayacak düzeyde bozulmalı ki, Ko-

mutanlık böyle bir önleme başvursun. Eğer genel güvenlik ve kamu düzeni bozulmadan ve eylemli bir biçimde böyle bir gerek ortaya çıkmadan Sıkıyönetim Komutanlığının sokağa çıkma yasağı koyabilmesi, kanun koyucu tarafından öngörülmüş olsaydı, yasanın bu maddesindeki anlatımın 'genel güvenliğin ve kamu düzeninin gerektireceği (veya gerektirebileceği) umulan hallerde' biçiminde olması gerekirdi. Kanun koyucu keyfiliğe kaçılmasını önlemek için 'gerekmenin' eylemli biçimde, diğer bir deyimle somut olarak ortaya çıkması koşulunu getirmiştir. Şu hale göre sokağa çıkma yasağı ancak bunu zorunlu duruma getiren koşulların varlığı halinde başvurulacak bir önlemdir.

Sıkıyönetim Komutanlığının bildirisinden ise sokağa çıkmayı yasaklayacak objektif somut koşulların oluşmadığı anlaşılmaktadır; çünkü bildiride aynen '... sorumsuz kişilerin zayıf bir ihtimal de olsa 1 Mayıs günü yapabilecekleri her türlü eyleme karşı güvenlik kuvvetlerince alınmış önlemlere ilaveten' denilerek tüm önlemlerin alındığında sözedilmektedir. Demek ki 1 Mayıs günü herhangi bir olay çıkmaması için tüm önlemler alınmıştır. Eğer bu önlemlere karşın o gün genel güvenlik ve kamu düzeni bozulursa ancak o zaman sokağa çıkma yasağı da konulabileceğinden bu yasağı önceden koymak, yasanın dışına taşmak ve yasanın verdiği yetkiyi kötüye kullanmak değilse en azından aşmaktır.

1402 sayılı Yasanın 3 üncü maddesine göre Sıkıyönetim Komutanının sadece yasaklama kararı vermek yetkisine sahip olduğunu gözönüne alıp bu yasaklamayı gerektiren somut koşulların bulunup bulunmadığını, bildiriyle işçilerin yurtsever işçiler, yurtsever olmayan işçiler biçiminde hangi ölçüye göre ikiye ayrıldığını, örneğin yasaklama kararını yazmak için kullanılan ak kağıt ile kalemi üretmek için emek vermiş olan işçilerin acaba hangi gruba dahil edilmeleri gerektiğini, yoksa bunlardan birisinin yurtseverler grubundan, diğerinin yurtsever olmayanlar grubundan mı, veyahutta herikisinin birden mi yurtsever olmayan gruptan sayılmaları gerektiğini, ülke toprakları üzerinde yaşayan insanların mutluluğu için mal ve hizmet üreten her işçinin yurtsever sayılmaması için hangi nedenler bulunduğunu, tüm ülke halkının ve bunun gibi sıkıyönetim bölgesinde yaşayan halkın tüm katmanlarının 'kamu'yu oluşturduğunu, 'düzenin' bu katmanlardan sadece bir veya birkaçı için değil, tümü için gerekli olduğunu, halk katmanlarından bir kısmının temel hak ve özgürlüklerini kullanamaması sonucunu doğuran bir uygulamanın, bu hak ve özgürlüklerini kullanamamış olan katmanlar zararına düzeni bozduğunu, bu bozulmadan memnun olan katmanlar ile memnun olmayan katmanlar arasında kin ve husumet doğurduğunu, kin ve husumetin ise toplum katmanlarını birbirinden daha çok uzaklaştırdığını ve bu nedenle de sıkıyönetimden beklenilen amacın tümüyle tersi bir durumun ortaya çıktığını düşünüp değerlendirmeyen ve böylece «sokağa çıkmayı yasaklayan Komutanlık kararının siyasi iktidarı elinde tutan sermaye (anamal) sınıfı yararına, işçi sınıfıyla emekçi yığınlar zararına alınmış politik bir karar» olduğu yolundaki savunmayı gözönüne almayan yerel mahkeme kararının esas bakımından yasaya aykırı ve bu nedenle BOZULMASI GEREKTİĞİ düşünce ve inancında olduğumdan hükmün onanması yolundaki çoğunluk görüşüne karşıyım.»

1 MAYIS 1980

İşçi sınıfımız, emekçi kitleler 1 Mayıs 1980'e ağır baskılar altında ilerliyorlar. Emperyalizmin ve işbirlikçisi tekelci sermayenin emekçi halk kitlelerine yönelttiği saldırıların birinci yönünü, birbiri peşine yapılan devalüasyonlar, yükseltilen fiyatlar, yapılan zamlar, işten çıkarmalar oluşturuyor. Yaşam emekçiler için günden güne zorlaşıyor, çekilmez bir hal alıyor. Saldırıların ikinci yönünü, demokratik hak ve özgürlüklerin daha da kısıtlanması ve faşizm tehdidi oluşturuyor. Zaten kısıtlı olan demokratik ortam tümden ortadan kaldırılmak isteniyor. Toplumun başına ya parlamenter görünümlü baskıcı-otoriter bir rejim tam olarak, ya da açık bir faşist diktatörlük bela edilmek isteniyor.

1 Mayıs işçilerin, emekçilerin uluslararası birlik, mücadele, dayanışma günüdür. 1 Mayıs 1980'de böyle bir gün olarak sınıf mücadelesinin iyice keskinleştiği günümüz koşullarında önemli bir yer tutacak.

1 Mayıs 1980 pahalılığa, zamlara, işsizliğe, faşist baskılara karşı mücadele günü olacak. En geniş demokratik güçlerin birleşik eyleminin örüleceği, dayanışmanın yükseltileceği bir mücadele günü olacak.

Tüm örgüt birimlerinin, çalışma ekiplerinin gündeminde olan başlıca konulardan biri 1 Mayıs hazırlıkları olmalıdır. Her örgüt birimi, her çalışma ekibi, görevli olduğu alanda en geniş birleşik eylemi sağlamak, bu birleşik eylemi işsizliğe, pahalılığa, faşist baskılara karşı yöneltmek durumundadır. Burjuvazinin 1 Mayıs düşmanlığını alt etmek, 1 Mayıs'a konan yasak ve engelleri aşmak bu birleşik eylemin örgütlenmesi ile, uygun ve çeşitli eylem biçimlerinin geliştirilmesi ile olanaklı olacaktır.

1 Mayıs 1980'de bütün Türkiye 1 Mayıs Alanı'dır!

1 Mayıs'ta İstanbul Terkedilmeyecektir!

1 Mayıs için en geniş birleşik eylem!

Bu sloganlar aynı zamanda görevlerimizi de göstermektedir.

Parti; kitlelerin mücadelesinde öncü güç

Bilimsel sosyalist işçi sınıfı partilerinin varoluş nedeni, işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin mücadelesini geliştirmek, güçlendirmek ve kapitalist sömürü boyunduruğundan kurtararak sömürüsüz toplumun kuruluşuna öncülük etmektir. Parti, kitlelerin mücadelesi içinde doğar, serpilir, güçlenir. Bu, karşılıklı bir etkileşimdir. Kitlelerin mücadelesi içinde doğan parti, kitlelerin mücadelesini etkiler ve yönlendirir. Parti, kitlelerin mücadelesinden güç alır ve kitlelerin mücadelesini güçlendirir. Bu karşılıklı etkileşim, kapitalist sömürünün ortadan kaldırılarak tüm insanların, yaşadıkları toplumsal koşullarda tam bir eşitliğe ulaşmalarına kadar sürer gider.

İşçi sınıfının bilimsel sosyalist partisi bir mücadele örgütüdür. Hem de başka hiçbir örgütte bulunmayan nitelikleriyle birlikte. Partinin bu özelliğinin en başında, kapitalist toplum koşullarıyla uyum anlamına gelebilecek hiçbir tutum ve davranışa geçit vermemek gelir. Bilimsel sosyalist partilerin şekillenmelerini, kendi toplumlarının içinde bulunduğu sosyo-ekonomik koşullar, o koşullara uygun mücadele araç ve yöntemleri ve toplumun kültürel düzeyi belirler. Ancak bu, görünüşte böyledir. Özü itibariyle ise, tüm bilimsel sosyalist partiler ortak hedefe yani sosyalizme yürüyen ve kendi toplumlarının sosyalizme yürüyüşünün tarihi öncülüğünü yapan örgütlerdir.

Adı üstünde bilimsel sosyalist partiler, rastgele hareket eden örgütler değildir. Bilimsel sosyalizmin kılavuzluğunda, onun tarihi ve çağdaş deneyimleri ışığında, mücadele hedef ve yöntemlerini belirleyen, içinde bulundukları koşullara uygun mücadele araçlarını seçen ve mücadelelerinde daima kitleselliği gözeten örgütlerdir. Çünkü, sömürü boyunduruğunu kırarak sosyalizmi kuracak olan, kendi başına parti değil, partinin önderliğindeki kitlelerdir. Bu mücadelede partinin rolü, kitlelerin mücadelesinin öncüsü ve kuramcısı olmaktır. Bu noktayı geçerken, kimi çarpıtmalara karşı oportünist bir görüşe işaret etmekte yarar var: Evet, parti kitlelerin mücadeleleri içinde vardır; ama bu, bütünüyle kitlelerin içinde bulunduğu koşullara teslim olmak, o koşullarla uyuşmak anlamına gelmez. Tersine parti, öncü rolünü başarabilmek için, kendi bağımsız varlığını titizlikle korumak zorundadır. Ancak bu, örgütsel düzeye indirgenmiş pratik bir olgu değildir. Önce ideolojik düzeyi ve gelişkinliği ile bağımsızlığıdır; enternasyonalizme sıkı sıkıya bağlılığı ile bağımsızlığıdır. Ve nihayet, bağımsız ideolojisinden aldığı güçle politik mücadele hedeflerinin ve bu hedeflere ulaşabilmek için mücadele araçlarının seçimindeki bağımsız politik tutumu ile bağımsızlığıdır.

Bu anlamda, kitlelerin mücadelelerinin yükseltilmesi ve zaferinin hazırlanması için partinin bağımsız varlığını korumak, partinin, üzerinde ençok titizlikle durduğu bir konudur. Çünkü partinin bağımsızlığı titizlikle korunamazsa, partinin kitlelere öncülük etmek ve onları sosyalizme götürmek olan varoluş nedeni de ortadan kalkacaktır.

Partiyi mücadele örgütü yapan bu bağımsızlığı parti birliği ile bütünleşir. Parti birliği, üyelerinin gelişkin bilincine doğrudan ve sıkı sıkıya bağlıdır. Partiyi parti yapan bu bilinçtir. Bu bilinçli uyumdur ve nihayet, bu bilinçten doğan kırılmaz disiplin ve yenilmez güçtür.

Partinin bu nitelikleri kitlelerin mücadelesi içinde gelişir ve güçlenir. Tıpkı, partinin kitlelerle olan bağlarının güçlendiği oranda kitlelerin mücadelesinin de güçlenmesi gibi. Ya da birlikte ifade edilirse, parti, kitlelerle bağ kurduğu, onların mücadelesi içinde kendini sürekli yenilediği ve kendi teorik çözümlemelerini kitlelerin mücadelesi içinde, onların deneyleri ile birleştirebildiği oranda, hem kendini, hem de kitlelerin mücadelesini geliştirip güçlendirir.

Parti için aslolan, kitleler içinde olmak, onların mücadelesi içinde, o mücadelelerin doğru hedeflere yönelmesi için çalışmaktır. Kitlelere dışardan akıl verilerek sınıf mücadelesi yükseltilemez. Kuramsal olarak kitlelerin öncüsü olan bilimsel sosyalist partinin, bu niteliğini yaşama geçirebilmesinin ve gitgide etkinleştirebilmesinin tek ve vazgeçilmez koşulu, kitle mücadelelerinin içinde olmak ve kitlelere bu mücadele içinde öncülük etmeye çalışmaktır. Kuramsal olarak öncülük, fiili hale ancak böyle bir uğraş içinde gelebilir. Kitle içinde olmayan, kitlelerle bağ kuramayan bir parti, ya da bir parti birimi, kendini kitlelere dinletemez. Bu, tek taraflı bir olay da değildir. Kitlelerin mücadelesi içinde olmayan bir parti birimi, sınıfının en mücadeleci insanlarını da örgütleyemez.

Bu nedenle parti, sadece kendi örgütlediği kitle eylemlerini yönetmek değil, kendiliğinden oluşan ve gelişen kitle eylemlerinin de içine girerek onları doğru yönde kanalize etmek görevi ile de yükümlüdür.

Kısaca, parti için her bakımdan yaşamsal olan, kitleler içinde olmaktır. Kitle mücadeleleri içinde olmaktır. Parti böylece kitlelere kendi öncülüğünü kabul ettirebilir. Ve kitle hareketlerini, doğru mücadele hedefleri ve doğru mücadele yöntemleri ile zaferine yaklaştırır.

Bilimsel sosyalist öğreti kuru bir dogma değildir. Çünkü temel kalkış noktası kitlelerin içine girerek, kitleler içinde kök salarak sömürüsüz topluma doğru yol almaktır. Bu nedenle de, bilimsel sosyalist öğreti kitle hareketleri içinde, kendini yeniden üretir, kitlelerin tarihi deneyleri ile birleşip güçlenir. Kitleleri sarar ve köhnemiş yapıyı devrimci yoldan değiştirir. İşte parti bunun örgütüdür. Parti, bilimsel sosyalist öğretiyi kitlelerin bilincine yerleştirme ve onları örgütleme aracıdır.

Bilimsel sosyalist olmanın vazgeçilmez koşulu partiye güvendir. Çünkü partiye güven, bilimsel sosyalizme güvendir. Partiye güven kitlelere güvendir. Geliştirilmesi gereken bilinç, kararlılık ve mücadele azmi ve hırsı bu temel üzerinde yükselecektir. Bu bilinç ve kararlılıkla görevlerin üstesinden gelmek, zorlukları aşmak ve her koşulda birliği korumaya çalışmak en önde gelen görevlerden biridir.

GENEL MERKEZ'DEN HABERLER

Yeni Merkez Büroları

Merkez Yönetim Kurulu'muz genel tartışmadan sonra Sonuç Belgesi'nde yer alan kararları yaşama geçirme doğrultusunda, Genel Merkez çalışmalarının daha etkinleştirilmesi düşüncesiyle bir dizi karar almış bulunmaktadır. Bunlar arasında, yeni merkez bürolarının oluşturulması, tüm yönetim kurullarındaki yedek üyelerin de, oy hakkı olmaksızın, kurul çalışmalarına katılması gibi kararlar öncelikle yer almaktadır. Son aylık toplantısında Merkez Kurulları İç Çalışma Genelgesi'ni de onaylıyan Kurul, daha önce Genel Sekreterliğe bağlı bir büro olarak organize edilmesi karar altına alınan «Dış İlişkiler Bürosu» ile, şimdiye kadar «Kitle Örgütleri Bürosu Sekreterliği»ne bağlı bir seksiyon olan sendikalar bölümünün bağımsız bir «Sendikalar Bürosu» olarak çalışmalarını yürütmesi ve bu iki büronun Merkez Yönetim Kurulu üyeleri arasından seçilecek sekreter yardımcılarının da Başkanlık Kurulu'nun çalışmalarına, oy hakkı olmaksızın, katılmalarını öngörmüş bulunuyor.

Süreli Yayınlarımızda Yeni Düzenleme

Merkez Yönetim Kurulu'muz son toplantısında ayrıca, uzun süredir fiilen yayınına ara vermiş olan Görev gazetesi için, seçim gibi özel durumlar dışında, yayınlanmasına son verme kararı alınmış; önemli gecikmeler gösteren merkez yayın organı Çark Başak için de yeni bir düzenleme kabul edilerek bu organın bundan sonra Genel Sekreterin «Genel Yayın Yönetmeliği» altında yayınını sürdürmesi kararlaştırılmıştır.

Bölge Temsilciler Toplantıları

Merkez Yönetim Kurulu'nun son aylık toplantısında aldığı karar uyarınca Sonuç Belgesi'nin yerel birimlerde daha iyi özümsenmesi ve burada yer alan kararların birimlerce ve partililerce bir an önce yaşama geçirilmesini sağlamak üzere, Mart ayının ikinci yarısında toplam 13 bölgede gerçekleştirilmek üzere Bölge Temsilciler Toplantıları düzenlenmiştir. Yurt çapında yapılacak ve tüm parti örgütlerinin katılacağı bu toplantılar için bölge merkezleri olarak İstanbul, Kocaeli, Antalya, Adana, Giresun, Kayseri, Tunceli ile Ankara, İzmir, Diyarbakır, Bursa, Çorum ve Çorlu seçilmiş bulunmaktadır. Sayılan merkezlerden ilk yedisinde 15/16 Mart tarihlerinde yapılacak olan toplantılar diğer altısında ise 22/23 Mart tarihlerinde gerçekleştirilecektir.

Aylık Rapor Formülerleri

Merkez Yönetim Kurulu'muzun daha önce aldığı, ancak araya giren seçimler dolayısıyla uygulamaya henüz geçilemiyen, Tek Parti Tek Cephe kararında da yinelenen, yukardan aşağı ve aşağıdan yukarı rapor mekanizmasının muntazam bir işlerlik kazanmasında önemli bir adım teşkil edecek olan «Aylık Rapor»ların hazırlanmasında kolaylık sağlanmak üzere Genel Merkez'ce aylık rapor formülerleri bastırılmaktadır. Yakında örgütümüze dağıtılacak olan ve toplam 14 sahife olan bu formülerlerde raporda yer alacak bütün konular için özel bölümler ayrılmış bulunmaktadır. Buna göre, raporu hazırlayacak ilçe veya il yönetim kurulumuz, geçen ay içinde yöredeki genel politik gelişmeler, cephe içinde yer alması öngörülen diğer politik hareketlerle birlikte yürüttüğümüz çalışmalar, dışa dönük özgün parti çalışmaları'ile yöredeki sendika, kitle örgütü ve genellikle işçi, köylü, emekçi halk kitlelerinin hareketlerini ve bu örgütlerde partililerin çalışmalarını raporun özel bölümlerinde belirtecekleri gibi, ayrıca parti içi eğitim çalışmaları, çalışma ekipleri ve diğer örgütsel çalışmaları ile birlikte bugüne kadar üst kurul yazışmalarının önemli bölümünü oluşturan üye, özlük işlemleri, basın ve yayın durumu, mali durum ve bunlara ilişkin değerlendirmelerini de raporun ilgili bölümlerine işleyebileceklerdir. Böylece tüm politik gelişmeleri ve parti çalışmalarını içeren rapor aynı zamanda üst kurulla yazışmayı gerektiren tüm konuları da birlikte kapsamış olacaktır.

TEK PARTİ, TEK CEPHEYE DOĞRU

Merkezi Çalışmalar

Daha önce «Örgütlü Birleşik Güç Yenilmez» kararımız doğrultusunda yerel örgütlerimizce yürütülen güç ve eylem birliği çalışmaları Merkez Yönetim Kurulu'muzun «Tek Parti, Tek Cephe» kararından sonra yeni bir ivme kazandı. Bir yandan örgütlerimizce ve büyük çoğunluğunda örgütümüzün girişimiyle, faşizme karşı ve en geniş anlamıyla «demokrasi» için çok taraflı güç ve işbirliği denemeleri kalıcı birlikteliklere doğru yol alırken Genel Merkez olarak da buna koşut çalışma ve girişimler sürdürülmekte.

Genel Tartışma sırasında Partimize yapılan ve kamuoyunda üçlü çağrı olarak tanıtılan baş vuruyu yanıtlamamızla başlayan, resmi yazışmalar ve sözlü olarak sürdürülen görüşmeler, CEPHE perspektifi ile çok taraflı olarak yürütülmektedir. Temel ilkelerden ödün vermeksizin karşılıklı ikna yöntemini esas aldığımız bu çalışmalarda belirli bir mesafe alınmış bulunuyor. Öte yandan, Genel Başkanımız, Partimizin girişimiyle DİSK Genel Başkanı Baştürk ile DİSK merkezinde bir görüşme yaptı.

Bu çalışmalarla birlikte bilimsel sosyalist platformdaki örgüt ve hareketlerle de diyaloglar geliştirilmektedir.

Belçika Barış Komitesinin Mektubu

Amerika'nın, NATO kanalıyla Batı Avrupa'ya yerleştirmek istediği Pershing II ve Cruise füzelerine karşı TSİP ve Barış Derneği ile birlikte gerçekleştirdiğimiz eylemler dizisi hatırlardadır. Bu eylemler arasında Partimizin başvurusuyla hazırlanmış İstanbul ve Ankara kapalı salon toplantıları ve sempozyumlarla birlikte diğer büyük illerimizdeki benzerleri ve afişler, posta kartları yer aldığı gibi NATO toplantısının yapılacağı Belçika'da yerel barış kuruluşlarının düzenlediği gösteriye katılmak da bulunuyordu.

Bu gösteriye Partimiz adına katılan ve bir konuşma yapan arkadaşımız ayrıca, gösteriyi düzenleyen komiteye Partimizin dayanışma ve dostluk dileklerini ileten bir mesajımızı da götürmüştü.

CNAPD (Comite National d'Action pour la Paix et le Developpement) adındaki Belçika Komitesi sekreterinden aldığımız yanıtlama yazısında «C.N.A.P.D. ve Vlaamse Aktie Komitee tegen Atoomwapens'in, Batı Avrupa'ya Pershing II ve Cruise füzelerinin yerleştirilmesine *karşı* ve Avrupa'da nükleer silahsızlanma doğrultusunda derhal görüşmelere başlanması *için*, 9 Aralık 1979'da, Brüksel'de düzenlemiş oldukları gösteriye etkin dayanışma»mızın «büyük takdirle» karşılandığı belirtilmekte ve «dayanışmanız, gösterinin başarısına katkıda bulundu» denilmektedir.

Belçika basınının olaya ilişkin değerlendirmelerinin ekte sunulduğu belirtilen yazıda, daha sonra «bu yeni ve giderek keskinleşen uluslararası gerilim günlerinde silahsızlanma, barış ve uluslararası işbirliği yolundaki eylemleri»nin «artan bir yoğunlukla sürdürüldüğü» kaydedilerek «barış hareketlerinin uluslararası bir düzeyde eşgüdümlenmesi»nin «her zamankinden daha zorunlu hale geldiği» ifade edilmekte ve mektup, dostça selam ve dayanışma duyguları iletilerek son bulmaktadır.

Boran ve Dinçer Sıkıyönetim Mahkemesinde

14 Ekim seçimleri öncesinde Partimiz adına yaptıkları radyo ve televizyon konuşmalarından dolayı Genel Başkanımız Behice Boran ve Merkez Yönetim Kurulu üyesi Dinçer Doğu yoldaşımız hakkında Ankara Sıkıyönetim Mahkemesi'nde dava açılmıştır.

Dinçer Doğu'nun, konuşmasıyla 142. maddeyi ihlal ettiği gerekçesi ile açılan davada ilk sorgu safhası tamamlanmış bulunu,

Genel Başkan Boran hakkında ise gerek 2 Ekim, gerekse 13 Ekim günleri yaptığı ilk ve son konuşmalar hakkında Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı Askeri Mahkemesi'nde, «konuşmaların bütünüyle güttüğü amaç itibariyle, sanığın, genel başkanı olduğu siyasi partiye oy verilmesini istemek örtü ve görüntüsü altında «TCK'nun 142/1-6 ve 142/3-3 maddelerini ihlal ettiği» iddiasıyla açılan davanın duruşması 25 Mart Salı günü Ankara'da başlayacaktır.

SOSYALİST DEVRİM VE

Burjuvazinin ideolojik saldırısını yönelttiği temel alanlardan biri de leninist sosyalist devrim teorisidir. Bu saldırı, başlangıçta, sosyalizmin ve sosyalist devrimin, gerçekleşmesi mümkün olmayan bir hayal olduğu iddiasına dayandırıldı. 1917 Büyük Ekim Devrimi, bir yanıyla da, bu bilim dışı iddiayı yerle bir etti ve bilimsel sosyalizmin tezlerini ve öngörülerini parlak bir şekilde yaşamda doğruladı. Büyük Ekim Devrimi, tüm ülkeler işçi sınıfları ve emekçi halkları için sosyalizm ve sosyalist devrim için yürüttükleri çetin mücadelelerde büyük bir güç kaynağı oldu. Buna rağmen burjuvazinin saldırısı elbetteki durmadı. Sosyalist devrim, bu kere, burjuva ideologları tarafından «dünyaya yıkım getiren kanlı bir olay» olarak tanıtılmaya çalışıldı. Çeşitli çarpıtmalara başvuruldu, saldırılar bilim ve gerçek dışı görüşlerle yine sürdürüldü. Şimdi, devrimin artık gerekli olmadığı, kapitalizmin yeni nitelikler kazandığı, kapitalizm ve sosyalizm dışında «üçüncü yol»ların varolduğu yollu tezler geliştirilmeye çalışılıyor. Ama yaşam ve gerçekler bu çarpıtmaları da her gün yeniden ve yeniden yalanlıyor, işçi sınıflarının ve emekçi halk kitlelerinin sosyalist devrim yolunda sürdürdükleri yürüyüş; barış, demokrasi, ulusal bağımsızlık ve sosyalizm için mücadeleleri engellenemiyor, saptırılamıyor.

Sosyalist Devrime Yaklaşım Sorunu: Devrimci ve Oportünist Akımları Birbirinden Ayıran Temel Alanlardan Biri

Sosyalist devrime yaklaşım sorunu, diğer yandan, devrimci ve oportünist akımları birbirinden ayıran temel alanlardan biri durumundadır. Gerçekten de, bilimsel sosyalist literatür ve bilimsel sosyalist hareketin tarihi sosyalist devrime yaklaşım sorununda ortaya çıkan oportünist görüşlere karşı yoğun mücadelelere tanıktır. Sosyalizme geçiş için sosyalist bir devrimi ve işçi sınıfının devrimci iktidarını gerekli ve zorunlu görmeyen sağ oportünist görüşlerle, sosyalist devrimi hazırlama ve gerçekleştirmenin gereklerini ve ön görevlerini dikkate almayan veya küçümseyen «sol» oportünist görüşler, sonucta işçi sınıfını sosyalist devrimden uzaklaştıran sapmalar olarak mahkum edilmişlerdir.

Hemen belirtmek gerekir ki, bu sorun, ülkemizde de önemli bir ideolojik mücadele alanıdır. Sosyalist devrime yaklaşımda ortaya çıkan oportünist görüşler ve eğilimler yalnız geçmişin olgusu değildir ve günümüzde de yer yer kendini göstermektedir. Partimizin bilimsel sosyalizm ve proletarya enternasyonalizmi temelinde oluşan ideolojik-politik platformu, bir yanıyla da, sosyalist devrim teorisine karşı geliştirilen sağ ve «sol» oportünist tezlerle mücadele içinde pekişmiştir. Partimizin Programı, Büyük Kongre Kararları ve diğer belgeler, en son olarak da Merkez Yönetim Kurulumuzun «Tek Parti, Tek Cephe» kararı, sosyalist devrim konusundaki sağ ve «sol» oportünist görüş ve eğilimlere karşı yürütülen ideolojik mücadelenin değerli ve önemli ürünleridir.

Sağ Oportünist Görüş ve Tezler

Sosyalist devrim sorununa yaklaşımda sağ oportünizm uzun yıllardır ağırlıklı olarak varlığını duyurmaktadır. Başka bir deyişle, sağ oportünizm, «sol» oportünist görüş ve eğilimlerin yanında daha etkin olarak uç vermiştir. Bilimsel sosyalist hareket üzerinde yıllardır uygulanan ağır baskılar, bu baskılar altında bulunan hareketin ideolojik-politik-örgütsel eksik ve zaafları, küçük burjuva radikalizminin uzun süre etkin bir hareket olarak yer almış olması, sosyal demokrat motifler taşıyan burjuva reformizminin son yıllarda emekçi kitleler arasında artan bir etki yaratmış olması sağ oportünist ve kuyrukçu eğilimleri besleyen ve güçlendiren koşulları oluşturmuştur.

Sağ oportünizm, Türkiye'deki devrim sürecinin gelişim çizgisini sosyalist devrim perspektifi dışında ele alır ve böylece işçi sınıfının politik hareketinin bağımsızlığından vazgeçer. Sağ oportünizm, bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesinin bütünselliğini reddeder ve leninist sosyalist devrim teorisinin saptırılmasından kaynaklanır. Bilimsel sosyalist klasiklerden yerli yersiz aktarmalar yapmak, çağdaş geliştirmeleri bütünsellikten uzak bir şekilde ele almak ve şablonculuk sağ oportünizmin belirgin özelliğidir.

Daha öncesi bir yana, 1971 öncesi MDD'ciliği ve 1973 sonrası UDD'ciliğinin, temelde aynı özü taşıyarak temsil ettikleri sosyalist devrim anlayışı, sağ oportünizmin tipik örnekleridir. Gerek MDD görüşünün, gerekse UDD görüşünün uluslararası strateji ve taktiklerin yurdumuz koşullarına uygulanışı ile hiçbir ilişkisi yoktur, olmamıştır.

MDD'ciliğin ve UDD'ciliğin ortak iddiası, sosyalist devrimden önce ismine «Milli Demokratik Devrim», «Ulusal Demokratik Devrim», «İleri Demokratik Devrim», «İleri Demokratik Halk Devrimi» dedikleri ayrı bir devrim aşamasının söz konusu olduğudur.

MDD'cilik ve UDD'cilik bu iddialarını, Türkiye'de burjuva demokratik devriminin esas olarak yapılmadığı veya tamamlanmadığı tesbitlerine dayandırmaktadırlar. MDD'ciler şöyle diyorlardı: «Hiçbir ülke birincisini (Milli Demokratik Devrimi) gerçekleştirmeden, bağımsız bir ülke, feodal kalıntılardan arınmış demokratik bir ülke durumuna gelmeden, ikincisini, sosyalist devrimi gerçekleştirmeyi düşünemez.» (Milli Demokratik Devrim Broşürü)

«Türkiye toprağından feodalizm fışkırmaktadır» diye haykıran MDD'cilik Türkiye'nin henüz sosyalizm için mücadeleye elverişli bir sosyoekonomik gelişme düzeyine erişmediğini söylüyordu. Bu iddia, leninizmin açıkça reddi ve 2. Enternasyonal oportünistlerinin tarihin çöplüğüne atılmış tezinin yeniden piyasaya sürülmesidir. Çünkü Lenin'e göre, emperyalist çağda şu veya bu derece gelişmiş tüm kapitalist toplumlar için sosyalizme geçişin maddi önkoşulları oluşmuştur, emperyalist-kapitalist sistemin bütünü bu olgunlaşmanın belirtisidir. MDD'ciliğin bu iddiası ile Çarlık Rusyası Menşeviklerinin iddiası aynıdır ve sonucu, devrim hareketinin burjuvazinin ellerine terkedilmesi önerisidir.

Türkiye'de burjuva demokratik devrimin esas itibariyle gerçekleşip gerçekleşmediği konusuna ilişkin olarak UDD'cilerin sahip oldukları görüş de MDD'cilerin benzeridir. O kadar ki, UDD'ciler ileri kapitalist bir ülke olan Fransa'da bile bu sürecin tamamlanmadığını iddia ederler. UDD'ciler de sosyalist devrim'den önce kimi yerde «ulusal demokratik devrim» kimi yerde «ileri demokratik devrim» dedikleri bir devrimin zorunlu olduğu görüşüne sahiptirler. Bu devrim, «bütün ulusal, demokratik, antiemperyalist, antifeodal dönüşümler(i) gerçekleştirecektir.» (TKP Programı) «Feodal kalıntıların hâlâ varlığını sürdürdüğü, 141 ve 142 gibi maddelerin yürürlükte olduğu, emperyalizme bağımlılığın sürdüğü, faşizmin hızla tırmandığı, nüfusun yarıya yakınının okuma yazma bilmediği bir ülkede» görev, UDD'cilere göre, demokratik devrimi tamamlamaktır. (Ürün, sayı 42) «Ulusal Demokratik Devrim bitmemiştir. Bu, uzun bir süreçtir. Öylesine ki, gelişmiş, yüksek derecede endüstrileşmiş, kökleşmiş demokratik geleneklere sahip bir ülke olan Fransa'da bile ulusal demokratik devrim bitmiş değildir». (Atılım, sayı 18)

Sağ oportünizmin bu değerlendirmeleri, yukarı da belirtildiği gibi onları burjuvazinin kuyruğuna takılmaya mahkum etmiştir. Bu kuyrukçuluk kendini, 1971 öncesinde «cuntacılık», 1973 sonrasında ise «CHP'cilik» olarak göstermiştir. 1971 öncesinde Mihri Belli, Mahir Çayan gibi MDD'cilerin yazdıkları Aydınlık, Türk Solu ve benzeri dergilerin sayfaları bu görüşlerle doludur, pratikte yaptıkları ise hâlâ hatırlardadır. Bunlara göre «Kemalistler Amerikan emperyalizmine karşı kıyasıya bir mücadele vermenin hazırlığı içinde» bulunuyorlardı ve «asker-sivil aydın zümre, Türkiye'deki öteki devrimci güçlere kıyasla iktidara en yakın güç»tü. «Yurt ölçüsünde esas mücadele işbirlikçilerle bu kuvvetler arasında cereyan ediyordu». (Aydınlık Dergisi, sayı 12)

UDD'cilerin CHP kuyrukçuluğunun örnekleri ise henüz belleklerde canlı olarak yaşamaktadır. UDD'cilerin kuyrukçuluğu, politikalarını işçi sınıfı açısından değil, «ulusal burjuvazi», «liberal burjuvazi», «tekeldışı burjuvazi», «ulusal burjuvazinin sola açılan kanadı» açısından belirlemeye dayanmaktadır. Örneğin 1977'de, Partimizin seçimlere katılmasına şiddetle karşı çıkılması, CHP'ye oy verilmesi ve bunun için çalışılması, burjuva kuyrukçuluğunun o zaman kesitinde kendini ortaya koymasından başka bir şey olmamıştır. UDD'cilere göre, «CHP'ye oy verilmesi çağrısını eleştirmek, goşist 'solcu' bir gevezelikten öteye geçmez»di. (Atılım, sayı 41) Çünkü, yine UDD'cilere göre, seçimlerde «CHP'nin çoğunluğu sağlaması, ya da oylarını artırması, bu partinin seçim yarışında ötekileri geçmesi olmayacak, tüm ulusal, demokratik güçlerin, işçi sınıfının ve halkımızın gerici-faşist güçleri yenilgiye uğratması anlamını taşıyacaktır» (Atılım, sayı 41) İşçinin Sesi gazetesinin 21 Mayıs 1977 tarihli sayısında R. Yörükoğlu Partimizin seçimlere katılması üzerine şu soruyu soruyordu: «Seçimlerde hiçbir şansı olmayan bu partinin tutumunu doğru göstermeye çalıştığı bir sürü yazı çizisini bir kenara bırakırsak, bu tutumun sonucu nedir?» ve cevabı yine kendisi veriyor, şöyle diyordu: «Sonuç, Türkiye tarihinin bu en önemli kapışmalarının birinde ilerici cephenin oylarını bölmektir.»

Kısaca tekrarlarsak, sağ oportünizmin bu kuyrukçu politikası, temelde, Türkiye'deki devrim sürecini sosyalist devrim perspektifinin dışında ele almasının bir sonucudur. Lenin'in söylediği gibi, «Demokrasi mücadelesini sosyalist devrim mücadelesi ile **birleştirmeyi** ve birincisini ikincisine **bağımlı kılmayı** bilmek gerekir. İşte bütün zorluk buradadır; ve meselenin özü de budur.»

Lenin, «bir sürece içeriğini kazandıran sosyoekonomik kuruluşun hangisi olduğunu ve bu sü-

recin gerekliliğini belirleyen sınıfın hangisi olduğunu» saptamanın önemli olduğuna dikkati çekmiştir. Parti Programımızda işaret edildiği üzere, «Egemen üretim ilişkileri bakımından Türkiye kapitalist bir ülkedir. Burjuvazi uzun bir süredir iktidardadır ve zamanla iktidarını güçlendirmiştir. Cumhuriyet dönemi, feodalizmin tasfiyesi, kapitalizmin ve onunla birlikte burjuva iktidarının güçlenmesi ve Türkiye'nin, bütününde, dışa bağımlı ve geri de olsa, kapitalist topluma dönüşmesi dönemi olmuştur.» Sağ oportünizm ise, bu belirlemede, «feodalizmi», «feodal artıkları», «141-142'nin varlığını» ve şimdi de «tekelleri» v.b. tayin edici görmekte ve Türkiye'nin sosyo-ekonomik yapısına damgasını vuran kapitalizm olgusunu atlamaktadır. Türkiye'deki devrim sürecinin esas muhtevasını belirleyen emek-sermaye çelişkisinin üstünü örten

OPORTÜNİZM

bu ele alışın sonucu olarak sağ oportünizm «iki ayrı devrim teorisi»nde hâlâ inatla diretmektedir.

«İki ayrı devrim teorisi» saptırması ile tek bir devrim sürecinin kapsamı içinde ve demokratik ve sosyalist görevlerin ağırlıkla yer almasına göre belirebilecek evreleri ve aşamaları birbirine karıştırmamak gerekmektedir. «İki ayrı devrim süreci teorisi», bu karıştırma ile malûl olduğu için, Lenin'in bilimsel sosyalizme değerli bir katkısı olan demokratik devrimin sosyalist devrime dönüştürülmesi teorisini anlamamaktan veya bunun saptırılmasından başka bir şey değildir.

Lenin demokratik devrimin sosyalist devrime dönüştürülmesi teorisini geliştirirken şunu söylüyordu: «Günümüz Rusya'sında devrimin muhtevasını oluşturan şey, iki mücadele gücü değil, belirgin ve farklı iki sosyal savaşımdır. Bunlardan biri, bugünkü otokratik-feodal sistemin içinde, diğeri ise, henüz doğumuna tanık olduğumuz geleceğin burjuva demokratik sisteminde yer almaktadır.» Yani Lenin, bu teoriyi geliştirirken «belirgin ve farklı iki sosyal» yapıya karşı mücadele, feodalizme ve kapitalizme karşı mücadele perspektifini ağırlıklı olarak dikkate alıyordu. Bu teori, özellikle emperyalist çağa burjuva demokratik devrimlerini yapamadan ulaşan toplumlar için yeni devrimci perspektifler açıyordu.

Bu teori, tarihsel deneylerin de kanıtladığı gibi, sürekli olarak gelişen ve zenginleşen bir teori durumundadır. Feodal üretim ilişkilerinin hâlâ varolduğu toplumlarda, yani «belirgin ve farklı iki sosyal» yapının bulunduğu ülkelerde, demokratik devrimin sosyalist devrime dönüştürülmesine ilişkin Leninist teori büyük önem taşımaktadır. Diğer yandan, feodal üretim ilişkilerinin ve feodal artıkların giderek önemsiz hale geldiği veya esas itibariyle tasfiye edildiği ve karakteristik özelliği kapitalist olan toplumlarda, bu teori, işçi sınıfı partileri için sosyalist devrime yönelme bakımından açılımlar sağlamaktadır. Orta veya ileri derecede gelişmiş kapitalist toplumlarda, egemen sosyal yapı tek olmakla birlikte, tekellerin varlığı ve burjuvazi içinde yer alan ayrışımlar, tekelci büyük burjuvaziyi soyutlayarak onun ekonomik ve politik egemenliğini sınırlama ve giderek tasfiye etme hedefine yönelik geniş tabanlı demokratik hareketlere iktidar kapılarını açma olanaklarını ortaya çıkarmaktadır. Böyle toplumlarda demokratik ve sosyalist görevler, «belirgin ve farklı iki sosyal» yapıdan değil, esas itibariyle «aynı sosyal yapıdan» kaynaklanmakta olduğu için, birbirlerine iyice yaklaşmakta ve iç içe geçmektedirler. Antiemperyalist, antifaşist, antitekel demokratik hareketlerin gelişmesi ve başarıya ulaşması, bu koşullarda, sosyalist devrimi başlatma veya gerçekleştirme ile sonuçlanmaktadır, sonuçlanabilir. Bu bakımdan, bu teori, demokratik ve sosyalist görevlerin iç içe geçtiği orta veya ileri derecede gelişmiş kapitalist toplumlar için de, bu iç içe geçmenin özgüllüğünü taşıyarak ve çağdaş gelişmeler dikkate alınarak, yine geçerliğini korumaktadır, evrenseldir.

Sağ oportünizm, demokratik devrimin sosyalist devrime dönüştürülmesine ilişkin Leninist teoriyi dogmatik şemalar halinde Türkiye'ye aktarmakta ve Türkiye'deki devrimi birbirinden mekanik bir şekilde ayrı iki devrim olarak ele almaktadır. Devrim sürecinin tekliğine gözlerini kapatmakta ve sosyalist devrim perspektifini bilinmez bir geleceğe bırakmaktadır.

Leninist sosyalist devrim teorisi, tek bir devrim sürecinin söz konusu olduğu Türkiye'de sosyalist devrimi hazırlama ve gerçekleştirmede olası geçici aşamaların dikkate alınması ve bu geçici aşamalara yaklaşımda, değerli bir kılavuz niteliğindedir. Bu aşamaların beklenen sonucu vermesi, yani sosyalist devrime geçişi ve sosyalist devrimin başlatılmasını sağlaması için, sosyalist devrimi hiçbir zaman gözden kaçırmamak öncelikle gereklidir. Demokrasi ve sosyalizm mücadelesinin bütünselliği, mücadelenin bu iki yönü arasındaki temelli birlik, Leninist sosyalist devrim teorisinin en önemli unsurlarından biridir. Lenin şöyle diyordu: «Esas olan şeyi (sosyalist devrimi) gözden kaçırmayın; onu en başa koyun... sonra **tüm** demokratik talepleri alın, bunları ona bağımlı ve ilişkili kılın... ve hiç unutmayın ki, kısmi birşey için mücadele şeklinde bile başlasa, esas şey için mücadele buradan yükselebilir.» Tarihsel deneyler, bu öngörüyü doğrulamakta ve bir ara iktidar hedefinin ortaya konulduğu durumlarda, devrim sürecinin gelişmesinde beliren elverişli sınıfsal güçler dengesine bağlı olarak, doğrudan sosyalist devrimi gündeme sokmaktadır. Genel Başkan Boran Yoldaşın İl Temsilcileri Toplantısında belirttiği gibi, «Bir devrim süreci ki sınıfsal hedefi proleter devrimin sınıfsal hedefiyle üstüste çakışmaktadır. Bu devrim sürecinin adı nedir?.. İki ayrı devrimi söz konusu etmeyen, ama iki aşamayı içerebileceği söylenen devrim sürecinin adı, sınıfsal adı, proleter devrim süreci olmak icabeder. Ve işçi sınıfı, hegemonyasını kurarak, yani kurulan cepheye tam hakim olup onu yönlendirir, yönetir durumda iktidara gelirse bu artık sosyalist devrim sürecinin başlangıcı demektir ve devam ettiği sürece sosyalist veya proleter devrim süreci devam ediyor demektir, ta nihai hedefine, sosyalizme geçiş noktasına gelinceye kadar.» (Çark Başak, sayı 73)

«Sol» Oportünist Görüş ve Tezler

Sağ oportünizmin sosyalizm için mücadele perspektifini arkaya iterek demokrasi ve sosyalizm mücadelesinin karşılıklı diyalektik ilişkisini görmezden gelmesi, «sol» oportünizmde tersine, yani demokrasi mücadelesinin önemini küçümseme ve onu inkâr etme olarak ortaya çıkmaktadır. «Sol» oportünizme göre demokrasi için mücadele etmek reformizm ve oportünizmdir. Sağ oportünizm, demokratik hareketlerin antikapitalist bir yönelim içinde olmalarının sosyalist devrim için yarattığı yeni olanaklara gözünü kapar, «sol» oportünizm ise «madem ki öyle, o zaman her şeyi sosyalist devrim halledecektir» der.

Oysa «Sosyalist devrim tek bir eylem, tek bir cephede tek bir muharebe değil, keskin sınıf çatışmalarının bütün bir dönemi; tüm cephelerde, yani ekonomide ve politikada verilecek uzun muharebeler, yalnızca burjuvazinin sömürüsünün son bulmasıyla bitecek muharebeler dizisidir» diyen Lenin demokrasi mücadelesinin önemine dikkati çekiyordu: «Demokrasi mücadelesinin proletaryayı sosyalist devrimden vaz geçirebilecek veya onu gizleyecek, gölgeleyecek olduğunu düşünmek büyük bir yanlış olurdu. Tersine, nasıl ki tam demokrasiyi gerçekleştirmeyecek muzaffer bir sosyalizm olmazsa, aynı şekilde proletarya, burjuvazi üzerindeki zaferine demokrasi için zararlı, tutarlı ve devrimci bir mücadele vermeksizin hazırlanamaz.»

Parti Programımızda belirtildiği gibi, emperyalizme karşı ve ülkenin demokratikleştirilmesi için yürütülecek mücadeleye ilişkin «bir eylem programı ve birliği ve böyle bir hareket içinde işçi ve müttefiki emekçi sınıf ve tabakaların kendi sosyalist niteliğini koruyan mücadelesi, bu uğurda atılan her adım ve kazanılan her başarı, yalnız emperyalizme ve faşizme karşı olan demokratik güçlerin etkinliğini artırıp emperyalizmi ve faşizmi geriletmekle kalmayacak,

- Kitlelerin politik bilincini geliştirip yükseltecek ve onları sosyalizm çizgisine sürekli yaklaştıracak,
- Sınıfsal güçler ilişkilerini kitlelerden yana geliştirerek toplum yapısında derin ve köklü dönüşümler oluşturacak ve bu oluşumu hızlandıracaktır. Sosyalizme giden yollar açılacaktır.

Sınıfsal ittifaklar yelpazesini bu süreç içinde oluşturup pekiştiren işçi sınıfı, böylesine geniş bir tabana dayanarak iktidara gelecek»tir.

Bu eylem çizgisi, «sosyalizmin ordularının hazırlanıp güçlendirilmesi bakımından vazgeçilmez bir önem taşır. Bu önemin gereklerinin yerine getirilmemesi sınıf mücadelesinin, politik mücadelenin terkedilmesi anlamına gelir.» Gerçekten de «sol» oportünistlerin anlayışı yine Lenin'in deyimiyle, «büyük olayları yaratacak güçleri yönetmekten aciz kimseler olarak, 'büyük günleri' beklemek»tir.

Çünkü «sol» oportünizm, kitlelerin sosyalizme kazanılmasını ve işçi sınıfının ittifaklarını kurup geliştirmesini onlara «sosyalizmi anlatmaya» indirgemektedir. «Sol» oportünizme göre «görev, mülkiyet sevdasını pekiştirmeden, kapitalizmin bunalttığı tarım işçilerini, giderek yıkıma uğrayıp mülksüzleşen yoksul ve küçük köylüleri, kapitalist çiftliklere dönüşen temerküze direnemeyen orta köylülere, onlara ne kadar acı gelirse gelsin gerçeği anlatmaktır. Kısacası, sözü edilen kesimlere **sosyalizmi** anlatmaktır yapılması gereken. 'Sosyalist devrim'in, 'işçi sınıfı iktidarı'nın ve bunların getireceği kurtuluşun köylülere anlatılması, bir 'tabu' olmaktan çıkarılmalıdır. İyi anlatmak, örgütlemek demektir.» (Sosyalist İktidar, sayı 2) «Sol» oportünizmin, aslında, ittifaklar diye bir sorunu da yoktur. O, Troçkizmin «ittifaksız devrim» safsatasına sarılmıştır ve iradeciliğin çukurunda debelenmektedir. «Sol» oportünizm ancak «öğrenci gençlik ve belki de yoksul köylülerin oluşturduğu devrimci demokratlarla» ittifak yapılabileceğini söyler.

«Sol» oportünizm, öte yandan, sosyalist devrime geçiş veya hazırlık işlevini görebilecek «geçici» iktidar alternatiflerini tümden red etmektedir. «Sol» oportünizm, leninist demokratik devrimin sosyalist devrime dönüştürülmesi teorisini, sağ oportünizmden farklı bir şekilde ama özünde yine dogmatik bir yaklaşımla ele alır ve «belirgin ve farklı iki sosyal yapı Türkiye'de yoktur» doğrusuna yaslanarak onun tümden geçersiz olduğunu ileri sürer. «Sol» oportünizm bu teorinin günümüzde yer alan yeni gelişmeler içinde yaşayan özünü kavramaz ve tarihsel deneylerin zenginleştirici katkısını inkar eder. Bu teorinin yaşayan bir eylem kılavuzu olarak ele alınmasını ise, Türkiye için söylersek, MDD'cilik olarak görür. Kısacası, antiemperyalist, antifaşist, antitekel mücadeleyi sosyalist devrimden önce ve ayrı bir devrim sorunu olarak ele alan sağ oportünizme karşılık «sol» oportünizm antiemperyalist, antifaşist, antitekel mücadelenin yaratabileceği demokratik iktidar alternatiflerini yok saymaktadır.

Partimizin Gösterdiği

Parti Programı'mız şöyle diyor:

«Türkiye İşçi Partisi, gerek bağımsızlık ve demokrasi mücadelesini yürütürken, gerekse işçi ve emekçi kitlelerin güncel sorunlarıyla uğraşırken, bütün bu çalışmalarını sosyalizm amacına ve mücadelesine yönelik ve kitlelerin yaşam düzeylerini yükseltme mücadelesini kendi başına, bağımsız olarak ve öncelikle çözüme ulaştırılacak mücadeleler olarak görüp yürütmek, yukarıda açıklanan anlayış ve amaçla sözü geçen mücadeleleri yürütmekten tüm farklıdır. Türkiye İşçi Partisi'nin demokrasi ve bağımsızlık konusunda, diğer demokratik veya sol hareketlerden ayırt edici niteliği budur.»

Tek Parti, Tek Cephe Kararında şöyle deniyor:

«Türkiye İşçi Partisi'ni Türkiye İşçi Partisi yapan özelliklerden biri, bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinin bütünselliğini, işçi sınıfının mücadeledeki öncü rolünü ve bağımsızlığını sürekli olarak en büyük bir önemle gözetmesidir. Bu özellik, koruyacağımız, geliştireceğimiz bir övünç kaynağımızdır. Bu özellik, Türkiye politikasındaki birçok dönüm noktasında Partimizin doğru tesbit, tutum ve çalışma içinde olmasına büyük katkılarda bulunmuş önde gelen bir mücadele ilkemizdir.»

Bu mücadele ilkemizi korumak ve geliştirmek sosyalist devrime yaklaşımda sağ ve «sol» oportünizmle amansız bir mücadeleyi gerektirmektedir.

Çünkü, sosyalist devrim sorununa yaklaşımda kendini gösteren sağ ve «sol» oportünizmin buluştuğu ortak nokta, devrim hareketinden vazgeçmektir. Biri, sosyalist devrim perspektifini gözden kaçırarak işçi sınıfı hareketinin bağımsızlığını feda etmekte, diğeri ise sosyalist devrimin sözünü edip onun gereklerini yerine getirmeyi ve önde duran görevleri red etmektedir; yani sonuç olarak ikisi de sınıf mücadelesi alanını burjuvaziye terketmektedir.

Sağ ve «sol» oportünizme karşı mücadele görevi, faşist bir tehlikenin giderek ileri boyutlara ulaştığı günümüz koşullarında daha bir önem kazanmaktadır. Ağır baskı dönemlerinin besleyebileceği ideolojik geri çekilmelere ve keskin kılıflarla süslenmiş görev kaçkınlığına dur demek ve işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin mücadele saflarını sürekli diri ve güçlü tutmak en başta Partimizin görevidir.

Son bir ay içinde birçok yerel örgütümüz il veya ilçelerinde düzenlenen yürüyüş ve mitinglerde etkin olarak rol oynadılar. Gösterilerin düzenlenmesinde ve başarıya ulaşmasında Parti örgütlerinin ilkeli ve esnek politikaları olumlu sonuçların alınmasında belirleyici faktör oluyor. Eylem Birliği Platformları'nda sağlanan etkinlikle ve örgütümüzün gücü oranında, yapılan çalışmaların belirlenen kurallar ve biçimler altında disiplinli bir şekilde tamamlanması sağlanıyor. Karşılaşılan ilkesiz, grupçu, disiplinsiz davranışlar Partimiz örgütlerinin kararlı ve içtenlikli yaklaşımları ile etkisizleştiriliyor; olumsuzluklar tecrit ediliyor. Olumsuz tutumlarını sürdüren kesimler içinde kendi yönetimlerine karşı tepkiler doğuyor. Türkiye İşçi Partisi Düşmanlığı Kampanyasının izlerini taşıyan kesimlerde bu izler eylem içinde zayıflıyor, yer yer siliniyor; veya bu kampanyayı halâ sürdürmek isteyenlerin gerçek yüzleri açığa çıkıyor.

Yerel örgütler düzeyinde geliştirilen eylem birliklerinde ve çalışmalarda TSİP örgütlerinin farklı yaklaşımları gözleniyor. Kimi TSİP örgütleri eylem birliklerinde olumlu bir tutum içinde olurken, kimileri ise çalışmalardan uzak duruyorlar. Bu örgütler, Genel Merkezlerinin «merkezi düzeyde işbirliği olmadan yerel düzeyde yapmayın» yollu talimatını ileri sürüyorlar.

Yerel düzeyde örgütlenen miting ve gösteriler tekelci sermaye ve büyük toprak sahiplerinin, emperyalizmin desteğinde işçi sınıfımıza ve emekçi halkımıza yöneltti̇ği çok yönlü saldırılara, yerel düzeyde geliştirilen faşist baskı ve teröre karşı demokratik güçlerin saflarını sıklaştırmalarının ifadesi oluyor. Demokrasi cephesinin örülmesi sürecinde yerel gösteriler ve eylem birlikleri olumlu birikimler sağlıyor, kalıcı adımlar atılıyor.

Anti-faşist miting ve gösterilerde örgütlerimiz etkin oluyor

İÇEL

8 Mart günü İçel'de yapılan miting, işçi ve emekçilerden büyük destek gördü. Saptanan ortak sloganların haykırıldığı ve disiplinli bir şekilde gerçekleştirilen miting, İçel'deki ilerici, demokrat, sosyalist güçlerin önemli bir bölümünün birleşik çalışmalarının ürünü oldu. Eylem Birliği Platformunda biraraya gelen ve ortak çalışmalar içinde bulunan Partimiz Türkiye İşçi Partisi, Türkiye Sosyalist İşçi Partisi, Birlik Dayanışma Grubu, Devrimci Demokratlar, Özgürlük Yolu, Birlik Yolu gruplarıyla beraber sendikalar, kitle örgütleri, gençlik örgütleri gösterinin örgütlenmesinde yer aldılar ve mitinge katıldılar. Miting öncesi İçel'in ilçelerinde ve köylerde 90.000 bildiri dağıtıldı.

8 Mart Mitingi son bir yıl içinde İçel'de düzenlenen üçüncü miting oldu. Önceki iki mitingde kendini gösteren çeşitli olumsuzluklar yapılan gösterilere gölge düşürmüştü. 8 Mart Mitingi, yapılan bu üç mitingden en düzenli ve disiplinlisi idi. 31 Mart 1979'da DİSK tarafından düzenlenen mitingde İGD, SGB, Kurtuluş, D. Yol gibi örgüt ve gruplarca önceden belirlenen kurallara uymama şeklinde ortaya çıkan olumsuzluklar 8 Mart Mitingi'nde artık aşılmış bulunuyordu. Partimizin girişimi ve Türkiye İşçi Partisi, Türkiye Sosyalist İşçi Partisi il başkanlarının ortak imzası ile yapılan çağrı üzerine 14 Nisan 1979'da düzenlenen ve sendikalar, meslek örgütleri, gençlik örgütlerinin katıldığı mitingde özellikle İGD'ye mensup bazı kesimlerin grupçu tutumları, ortak çalışmayı özgün çalışma haline dönüştürme çabaları, ayrılıkçı bir çizgi izleme alışkanlıkları 8 Mart Mitingi'nde etkisiz kılınmıştı. Bu olumsuzluklar Partimizin İçel il örgütünün ilkeli ve kararlı politikası ve çalışmalarıyla esas olarak düzeltilmiş bulunuyor. 8 Mart'ta yapılan mitingin düzenli ve başarılı geçmesinde İçel örgütümüzün baştan beri yürüttüğü çalışmalar önemli derecede rol oynadı.

ÖRGÜT HABERLERİ

ÇANAKKALE

Çanakkale mitingi çeşitli engellemelere karşı 16 Şubat'ta yapıldı. Polis ve jandarma, ilçelerden ve köylerden mitinge katılmak isteyenlerin araçlarını geri çevirdi. Aralarında Biga ilçesi üyeleri de bulunan birçok kişi gözaltına alındı. Miting, Partimiz il örgütü ile Birlik Dayanışma grubu tarafından düzenlendi. CHP merkez ilçesinin miting hazırlama çalışmalarına katılması, il örgütleri tarafından engellendi. Buna karşılık bazı CHP üyeleri mitinge katıldılar. Türkiye Sosyalist İşçi Partisi, Partimiz tarafından yapılan öneriyi red ederek, «merkezi düzeyde işbirliği yapılmadan yerel örgütler olarak işbirliği yapmamaları» yolunda genel merkezlerinden aldıkları talimatı ileri sürerek çalışmalara ve mitinge katılmadı. Miting'de hazırlanan ortak metin okundu.

BALIKESİR

23 Şubat'ta Bandırma'da yapılan mitingden sonra 1 Mart'ta Balıkesir'de pahalılığa, zamlara ve faşist baskılara karşı bir miting düzenlendi. Partimiz Türkiye İşçi Partisi ve Birlik Dayanışma grubunun öncülük ettiği ve 16 örgütün katıldığı miting baştan sona disiplinli ve coşkulu bir şekilde gerçekleştirildi. Miting öncesi çevre köylerde çalışmalar yürütüldü. Türkiye Sosyalist İşçi Partisi'nin yine aynı gerekçeyle boykot ettiği mitinge yakın ilçe ve köylerden katılım oldu.

KAYSERİ

Faşist baskıların yoğunlaştığı illerden biri olan Kayseri'de yapılan miting «Ekmek ve Demokrasi Miting ve Yürüyüşü» ismini taşıyordu. Mitingi Partimiz Türkiye İşçi Partisi, Türkiye Sosyalist İşçi Partisi, Birlik Dayanışma grubu ve Maden-İş ortaklaşa düzenledi. Miting öncesi çeşitli engellemeler yapıldı ve Maden-İş ve Tekstil sendikalarına baskın yapılarak çok sayıda işçi gözaltına alındı. Partimizin Türkiye Sosyalist İşçi Partisi ve Birlik Dayanışma grubu ile uzun bir süredir geliştirdiği eylem birliği platformu, mitingin hazırlanması ve gerçekleştirilmesinde önemli rol oynadı.

KONYA

Konya Ereğlisi İlçe Örgütümüzün bilimsel sosyalist platformda olan iki hareketle ortaklaşa öncülük ettiği ve geliştirdiği çalışmalar kapsamında düzenlenen Miting 16 Mart'ta yapıldı. Tüm-Der, Töb-Der, Genel-İş, Tekstil, Genç-Öncü, İGD, SGB üyelerinin katıldığı miting coşkulu ve başarılı bir biçimde sonuçlandırıldı. Miting öncesi ilçe ve çevre köylerde bildiri dağıtıldı.

KOCAELİ

Eylem birliği çalışmalarının, dışımızdaki hareketlerden kaynaklanan çok yanlı olumsuzluklar nedeniyle zaman zaman çıkmazlara girdiği Kocaeli'nde kapalı salon toplantıları ve kahve toplantıları örgütleniyor. Çeşitli semtlere yaygınlaştırılması amaçlanan kahve toplantılarının ilki geçtiğimiz ay içinde yapıldı. Ortak çalışma kurallarına uyulan bu toplantı başarılı bir şekilde sonuçlandırıldı. 16 Mart Katliamı'nın yıldönümü dolayısıyla Genç-Öncü'ler ve İlerici Gençler tarafından ortaklaşa yapılması kararlaştırılan kapalı salon toplantısı ise, ilerici gençlerin grupçu davranışları nedeniyle gerçekleştirilemedi. Bunun yerine ilerici gençler kendi başlarına toplantıyı yapmak yoluna gittiler. Birlik Dayanışma grubunun grupçu eğilimlerinin ağır bastığı ve çalışmalara böyle bir anlayışla yaklaştığı Kocaeli'nde Partimizin gerçekçi önerileri giderek daha geniş destek buluyor ve eylem birliği çalışmalarının geliştirilmesinde adımlar atılıyor.

SAKARYA

Uzun bir süredir devam eden eylem birliği platformu çalışmaları kapsamında geçtiğimiz ay içinde yapılan çalışmalar 23 Şubat mitingiyle yeni bir boyut kazandı. Geyve ilçesinde 12 aydır süren belediye işçilerinin grevini destekleme için geliştirilen çalışmalar sırasında, aralarında Partimiz üyeleri de olan 50 kişi gözaltına alındı. Bunun üzerine 16 Şubat'ta Belediye işçilerinin grevini destekleme ve faşist baskıları protesto için Geyve'de bir miting düzenlendi. Partimiz Türkiye İşçi Partisi ve Birlik Dayanışma grubu tarafından düzenlenen mitinge çeşitli kararsızlıklar gösterdikten sonra Türkiye Sosyalist İşçi Partisi de katıldı. Kalabalık ve coşkuyla gerçekleştirilen miting çevrede büyük ilgi uyandırdı.

23 Şubat'ta Adapazarı'nda yapılan miting Partimiz ve Birlik Dayanışma tarafından örgütlendi. Miting öncesi yaygın bir propaganda çalışması yürütüldü. Bu ortak yönlendiricilik mitingin disiplinli biçimde gerçekleştirilmesinde önemli rol oynadı. Bütün kararların ortak alındığı ve yükümlülüklerin ortaklaşa paylaşıldığı miting hazırlık çalışmaları sırasında «işçilere», «köylülere», «esnaf zanaatkarlara» yönelik olarak ayrı ayrı basılan toplam 50 bin bildiri dağıtıldı. Ayrıca 1000 duvar gazetesi ve 3000 bin afiş kullanıldı.

Miting, gerici-faşist güçlerin engelleme ve sabote etme çabalarına rağmen başarı ile sonuçlandırıldı. Sakarya'daki eylem birliği platformu çalışmalarına katılan Türkiye Sosyalist İşçi Partisi örgütü mitingi boykot etti ve katılmadı.

23 Şubat Mitingi, diğer yerlerde olduğu gibi, Sakarya'da da ilerici-demokratik hareket bakımından önemli kazanımlar sağladı. İl örgütümüz bu çalışmadan daha da güçlenerek çıktı.

KİMLİK KARTLARIMIZI YENİLİYORUZ

Ocak ayında çıkan 2 numaralı genelge ile başlatılan Kimlik Kartlarını yenileme işlemleri tamamlanmak üzeredir. Tüzüğün, konuya ilişkin maddesinde aynen «Kartın yenileme işlemi, Merkez Yönetim Kurulu'nca o dönem için ayrı bir tarih belirtilmediği takdirde, Ocak-Şubat ayları içinde, üyenin kayıtlı olduğu ilçe yönetim kurulunca yapılır» denmektedir. Tüzük, kartların geçerlik süresini bir yıl olarak kabul etmiş, ancak Merkez Yürütme Kurulu kararıyla bu sürenin iki yıla kadar uzatılabileceğini de hükme bağlamıştır. Buna dayalı olarak geçen yıl uzatılan süre şimdi dolmuş bulunuyor.

Süresi içinde kimlik kartını yenilememiş olan üyeye, tüzük uyarınca bağlı olduğu ilçe yönetim kurulunca son bir yazılı bildirim yapılmakta, bu bildirimden sonra da yenileme için başvurmayanlar Partiden çıkmış sayılmaktadır. Diğer yandan kart yenileme işlemi ile birlikte —varsa— aidat borçları da ödenmekte ve Çark Başak aboneliği de yenilenmektedir. Gene gelen raporlar, birçok üyemizin kartını yenilerken daha yüksek birimden aidat ödemeyi benimsediğini ve ayda 100 lira olan en üst birimden aidat ödemekte bulunan üyelerimizin ise buna ek olarak her ay için belirli bir bağış taahhüdünde de bulunduğunu göstermektedir. Tüm örgütlerimizin raporlarının Genel Merkez'e iletilmesi tamamlandıktan sonra gerek kartlarını yenileyen üyeler, gerekse daha üst birimlerden aidat ödemeyi benimseyen yoldaşlarımıza ilişkin daha genel değerlendirmeler yapılabilecektir.

Ordu Mitingi ve Faşist Saldırılar

Trabzon İl Örgütümüzün BÜLTEN'inde Ordu mitingi faşist saldırılar ve idarenin yanlı tutumuna ilişkin olarak şu görüşlere yer verilmektedir:

«Emperyalizmin ve yerli işbirlikçilerinin sömürülerini sürdürebilmeleri, ülkemizde sömürüye, baskıya, zulme karşı gelişen toplumsal muhalefeti sindirebilmeleri için, ülkemizi tekellerin gül bahçesi yapabilmeleri için, her tarafta olduğu gibi Trabzon'da da faşist saldırıları sürdürülmektedir.

Demokrasi güçlerinin, DİSK'in öncülüğünde Ordu'da gerçekleştirdikleri antifaşist mitingin görkeminden telaşa kapılan faşist sürüler otobüslere, minibüslere saldırmış, kadın erkek, genç ihtiyar demeden yolculara hücum etmişlerdir. Bunun son bir örneği 24 Şubat akşamı üzeri Akçaabat'ta oldu. Yolu kesen faşistler durdurdukları bir minibüsteki yolcuları tartakladılar ve ellerini kollarını sallayarak olay yerinden uzaklaştılar. Bunun üzerine emniyete başvuran yaralı yolcular bir kez daha ibret verici ve anlamı açık bir uygulamayla karşılaştılar. Saldırganlar değil, saldırıya uğrayanlar önce didik didik arandı, arkasından da saatlerce göz altında tutuldu.

Bu arada Partimizin il saymanı ve Rize İl Başkanı arkadaşlarımız da yanlarında bulunan parti yayınları ve evraklarından dolayı alıkonul-

dular; evrak ve yayınlara da el kondu.

Faşistlerin yol kesmeleri, araba kurşunlamaları, öğretmen, işçi, memur demeden adam öldürmeleri yeni değil. Karadeniz Teknik Üniversitesi'nin yoluna pusu kurmaları, Necdet Bulut'tan Mete Vural'a kadar nice sosyalisti ve yurtseveri katletmeleri bunun ilimizdeki somut kanıtları arasındadır. Ayrıca güvenlik görevlilerinin böylesine yanlı tutumları da faşist sürülerin cüretlerini artırmakta, saldırıların daha hızlanıp yoğunlaşmasına yol açmaktadır.

Faşistler bu saldırıları ile bilime, emeğe, özgürlüğe... kısacası insanca olan tüm değerlere düşman olduklarını bir kez daha kanıtlıyorlar. Ancak Partimiz, Türkiye İşçi Partisi ve onunla birlikte bütün demokrasi güçlerinin örecekleri demokrasi cephesi, faşistlerin tüm saldırılarını püskürtecek, emeği ve özgürlüğü faşistlere katlettirmeyecektir.»

Amasya'da Son Faşist Saldırısı

9 Mart Pazar günü faşistler Amasya'nın çevre ilçe ve köylerinden topladıkları güçle şehir merkezinde bir terör dalgası estirmek istediler. Saat 11 sularında toplu halde MHP il binasından çıkan güruh, Partimizin binasına doğru, önüne çıkan ilericileri de tartaklayıp döverek saldırıya geçti. Bunun üzerine o sırada Partimizde ve Parti lokalinin bulunduğu binanın üst katındaki, ilericilerin devam ettiği kahvede bulunanlar da bu saldırıyı durdurmaya, kendilerini korumaya çalıştılar ve çevredeki halkın da yardımıyla faşistleri püskürttüler. Faşistlerin yardımına yetişen resmi görevliler onlarla birlikte, toplanan halka karşı ateş açtı. Sonucta devrimci olarak tanınan bir genç öldü, Tüm-Der Şube Başkanı ile sosyal demokrat bir öğretmen yaralandı. Görenlerin belirttiklerine göre, ölenin beylik tabancası yerine üzerinde bulunan başka bir tabanca ile ateş açan bir polisin kurşunlarına hedef olduğu anlaşılıyordu. Bütün bunlardan sonra da gözaltına alınanlar ilerici ve sosyalistler oldu.

Ertesi gün ölen gencin cenazesi üç bine yakın kişinin katıldığı büyük bir törenle toprağa verildi, bu sırada da olaylar oldu.

Daha sonra Valilikçe şehrin asayiş ve sosyal sorunlarını görüşmek gerekçesiyle tüm parti, dernek, kuruluş temsilcileri ve şehrin ileri gelenlerinin çağrıldığı bir toplantı tertiplendi. Bu toplantıda, olayların birinci sorumlusu MHP'nin de bulunacağını öğrenen partililer bu kadar yanlı tutuma karşı protesto olarak ve MHP'nin de yer aldığı toplantılarda bütün parti örgütlerinin yaptığı gibi bu çağrıya katılmayacaklarını belirttiler. Bunun yerine, olayların vali ve diğer resmi görevlilerin yanlı tutumu sonucu ve ondan güç olarak faşistlerce tertiplendiğini ortaya koyacak ve CHP il ve merkez ilçe yönetimi ve Birlik Partisi'nden yerel sendika ve kitle örgütlerine, Belediye Meclisi üyelerinden sendika yöneticisi ve işyeri temsilcisine kadar tüm demokrat, ilerici, sosyalist kesim sözcülerinin yer alacağı bir toplantı düzenlenmesi ve ortak bir açıklama yapılması icin Türkiye İşçi Partisi il başkanlığınca girişimde bulunuldu. Bir yandan da, Genel Merkez adına gönderilen ve içinde partili avukat arkodaşımızın bulunduğu heyetin de yardımıyla resmi başvurular, hasar tesbiti, tanıkların bulunması... gibi hukuki çalışmalar da sürdürülmekteydi.

Bu son saldırı da bir kez daha gösterdi ki, yurdun her köşesinde olduğu gibi Amasya'da da faşist sürüleri ancak arkalarında hissettikleri devlet gücünün himayesinde azgınlaşmaktadırlar; gene birçok yerde olduğu gibi CHP'nin, merkezin direktifi ile ortaya çıkan kararsız, ikircikli tutumu sürmektedir ve merkez, yerel örgütleri faşizme karşı mücadelede frenlemekte, dizginlemektedir. Ve nihayet her yerde olduğu gibi, bu olay da bir kez daha gösterdi ki, halkın birleşmiş, örgütlü gücüne karşı faşistlerin de, onların arkasındakilerin de yapabilecekleri fazla birşey yoktur; başta bilimsel sosyalistler olmak üzere halkımız direnmektedir, azimle direnmektedir ve faşizmi püskürtmeye, demokratik hak ve özgürlüklerini çiğnetmemeye kararlıdır.

İstanbul İlimizin Genelgesi

İstanbul İl Yönetim Kurulu 11 Mart 1980 tarihinde ilçe başkanlıklarına ve ekip başkanlarına yayınladığı genelge ile «Tek Parti, Tek Cephe» Kararına ilişkin olarak il örgütünde uç veren gelişmeler hakkında bilgi verdi. Genelge'de Merkez Yönetim Kurulu'nun kararından sonra toplam 37 kişinin Parti'den ayrıldığı bildiriliyor. Bu kişilerin 25'i Beykoz, 6'sı Kartal, 6'sı Şişli ilçelerinden olduğu belirtiliyor. «Hareketin önemli karar günlerinde ve büyük dönemeçlerinde oportünist eğilimlerin Parti saflarında uc vermesi olasılığı sık sık görülmektedir. Yılgınlar, korkaklar, deneyimsizler, inançları köksüz olanlar, kısacası 'gecici yol arkadaşları' genellikle bu gibi durumlarda hareketten savrulur.» denen Genelge'de ayrılanların büyük çoğunluğunun Partiden 1978'de ihraç edilen hizbin kalıntıları olduğuna işaret ediliyor. Ayrılanların, «sınıf mücadelesinin koşullarını hesaba katmada yetersizlikleri, bu koşulların gerekli kıldığı politikayı kavramadaki isteksizlikleri, Partiye karşı inançsızlıkları, Parti disiplinine karşı tavırları, Partinin kitlelerden tecrit olmasına yol acan ve Partiyi bir tartışma klübüne, bir tekkeye dönüştürme konusunda zaafları» olan kişiler olduğu belirtiliyor.

Genelge şu şekilde sona ermektedir: «Tek cephe, demokratik iktidar, tek parti kavramlarıyla ifade edilen bu politika, sosyalist devrime varmaya kararlı olanların mücadele perspektifidir. Geçmiş sorunlar kollektif bir cabayla çözülmüştür. Partimiz şimdi zorlu bir kavgaya politik olarak hazırdır. Sorun, bu politikanın hayata geçirilmesinde düğümlenmektedir.»

Espiye (Giresun) İlçemiz Kuruldu, Birecik (Urfa) Özel Lokalini açtı

Seçim öncesi yoğun çabalarla gerçekleştirilen örgütlerimizden Çark Başak'da daha önce söz edilmişti. Seçim sonrasında da, temel görevlerimizden olan örgütümüzü yurt çapında yayma çalışmaları sürdürülmektedir. Son olarak Birecik (Urfa) temsilciliğimiz özel lokalinde açılmış ve Giresun iline bağlı Espiye ilçesinde de kurucu ilçe yönetim kurulumuz eliyle Türkiye İşçi Partisi örgütlü çalışmaları başlamış bulunmaktadır.

ESPİYE ilçe örgütümüz, Partimizin niteliklerine uygun olarak işçi İ. Demiröz'ün başkanlığında üç işçi ve bir köy emekçisinden oluşan kurucu ilçe yönetim kurulunun yönetiminde çalışmalarını sürdürmektedir.

BİRECİK'de Parti Temsilciliği açılırken yayınlanan bildiride, «Zor günler içinde yaşıyoruz. İşbirlikçi burjuvazi zaten kısıtlı olan demokratik haklarımızı tümden elimizden almak istiyor. Bunun için çeşitli oyunlar oynamakta» denildikten sonra, oynanan oyunlara örnekler verilerek dikkat çekiliyor ve son zamanlarda yasal şiddetin de genç ihtiyar ayırt etmeksizin öngörüldüğü, amacın halkı yıldırmak, korkutmak olduğu belirtiliyor ve bildiri şu satırlarla son buluyordu:

«Burada bilimsel sosyalistlere büyük görev düşmektedir. Bu görev anlayışıyla bu zor koşullarda Birecik'de Parti Temsilciliği lokalini açmış bulunuyoruz. Bundan sonraki hedefimiz Parti şubesini oluşturmak. Mücadelemizi örgütlü olarak sürdüreceğiz.»

«Yaşasın ilerici, demokrat, sosyalistlerin kalıcı birliği!»

«Selam bizden önce ve bizimle beraber bayrağı dik tutana!»

Birecik temsilciliğimiz, bildirideki sözünü tutarak Parti İlçe Yönetim Kurulu'nu oluşturmak üzere ilk adımlarını atmış ve yeni üyeler kazanmaya başlamış bulunuyor.

MERKEZ BİLDİRİLERİ

Demokratik Mevziler Sonuna Kadar Korunacak, Saldırı Püskürtülecek

TARİŞ olaylarının bütün yoğunluğuyla sürdüğü günlerde Başkanlık Kurulu'muz, bu olaylardan kalkarak, önümüzdeki dönemin ivedi gereksinimlerine ışık tutan bir «değerlendirme» yayınladı. Bu değerlendirmeyi aynen sunuyoruz.

«Demirel hükümetinin işbaşına geçmesiyle birlikte ivme kazanan, tekelci sermayenin ekonomik-demokratik, politik her alanda, işçi sınıfımız ve emekçi halkımıza karşı giriştiği saldırı TARİŞ olaylarında en açık ifadesini buldu. Zaten son derece kısıtlı bulunan ve sıkıyönetim bölgelerinde fiilen uygulanamaz duruma dönüşmüş olan demokratik hak ve özgürlükleri daha da kısıtlayıp önlemeye yönelik baskı yasaları ve bunu çok aşan fiili uygulamalarla birlikte yerli ve yabancı tekellerin istemlerini gerçekleştirirken işçi ve emekçileri daha da bunaltıcı ekonomik karar ve uygulamalar, saldırının boyut ve şiddetini gözler önüne sermekte idi.

TARİŞ birimlerini, İzmir'in emekçi halkına karşı bir faşist saldırı üssü haline getirmek için uygulanmasına başlanan plan, MC'nin devrilmesiyle gerçekleşme olanağını bulamamıştı. Demirel'in MHP desteğinde yeniden iktidar olmasıyla birlikte aynı planın da yeniden ve daha büyük bir kararlılıkla uygulanması için hiç vakit yitirilmedi. Başlarındaki idarecilerin yerine kendi adamlarının getirilmesiyle birlikte yüzlerce işçinin işten atılması ve gerek işten atılma, gerekse faşistleştirme girişimlerine karşı gösterilen haklı tepki ve direniş kan ve ateşle boğulmaya çalışıldı.

Yüzbinlere varan işçinin toplu sözleşme görüşmelerinin sürdürüldüğü ve tekelci sermayenin anlaşma için en ufak bir niyetinin görülmediği bu ortamda **TARİŞ** benzeri yeni saldırıların tezgahlandığı da muhakkaktır. Buna karşılık, son örneği TARİŞ'te görüldüğü üzere işçi sınıfımız ve onu destekleyen geniş halk yığınları, bu arada, sadece bir korkunun ifadesi sayılamayacak ölçüde geniş katılımıyla esnaf ve zanaatkar direnişinin de ortaya koyduğu üzere geniş kitleler, sermayenin kendilerine dayattığı açlık reçetesini kabul etmemekte kararlı olduklarını da bir kez daha göstermiş bulunmaktadır. Saldırının yoğunlaştığı ölçüde direnişler, grevler, dayanışma grevlerinin birbirini izlemesi ve işçi sınıfının en etkin bir mücadele aracı olan genel grev'in gündeme gelmesi kaçınılmaz olacaktır. Ve bütün bunlarla birlikte tüm demokratik hakların sonuna kadar kullanılarak kitle eylemlerinin geliştirilip yaygınlaştırılması, en büyük kitle katılımıyla kazanılmış demokratik mevzilerin sonuna kadar müdafaası ve saldırının püskürtülmesi gerekmektedir.

Sermayenin oyununa gelerek yığınlardan tecrit olmaksızın, tersine tekelleri ve faşizmi tecrit ederek en geniş kitlesel katılım ve destekle bu saldırı boşa çıkarılabilir, çıkarılmalıdır ve de çıkarılacaktır.»

Yaşasın Tekstil İşçilerinin Mücadelesi

Tekstil işçilerinin grevinin başladığı gün, Basın Bürosu sekreterimiz Türkiye İşçi Partisi adına grevci işçi kardeşlerimizi kutladı ve Partimizin bütün gücüyle grevcileri desteklediğini bildirdi. Sekreter Gündüz Mutluay'ın konuya ilişkin demeci aşağıdadır:

Tekstil işçileri patronların 30 bin işçiyi «yoksulluğa mahkum etme, baskı altında tutma» hesabını boşa çıkarmak için eyleme geçti.

Tekstil işçilerinin de katılmasıyla işçi sınıfının grev bayrağı daha da yükseldi.

Hükümetin «ekonomik önlemleri» ile açlığa mahkum edilmek istenen işçi sınıfı, baskılara boyun eğmeyeceğini, yoksulluğa daha fazla katlanmayacağını Tekel'de, Tariş'te, Ant Birlik'te ve diğer işyerlerinde gösterdi. Tekstil işçileri, yarın Maden-İş, Tekel işçileri mücadeleye katılıyor.

Tekelci burjuvazinin ve onun iktidarının emekçi halk kitlelerine karşı saldırısını püskürtmek için işçi sınıfımız en önde mücadele ediyor.

İşçi sınıfı hem ekonomik-demokratik mücadelede, hem politik mücadelede emperyalizme, faşizme, tekellere ve şovenizme karşı cephe ve eylem birliğinin öncülüğünü yapıyor.

İşçi sınıfı baskıya ve sömürüye karşı mücadelede sarı sendikalar çemberini de kırıp atıyor. Tekstil işçilerin grev alanlarında patronları dize getirirken, sınıf kardeşlerinin sarı Tekstil'ten kurtuluşunun da yolunu açıyor.

Türkiye İşçi Partisi, Tekstil işçilerinin grevini kutluyor, sonuna kadar ve bütün gücüyle destekliyor.

Yaşasın Tekstil işçilerinin mücadelesi!

Yaşasın işçi sınıfının baskıya ve sömürüye karşı mücadelesi!

Yaşasın emperyalizme, faşizme, tekellere ve şovenizme karşı eylem ve cephe birliği!

12 Mart'ın Yıldönümünde Eylem ve Cephe Birliğine Çağrı

Merkez Basın Bürosu Sekreterliğince 12 Mart'ın yıldönümü dolayısıyla yayınlanan bildiride, yeni 12 Mart'lara izin vermemek için demokrasi güçleri eylem ve cephe birliğine çağrıldı. Bildiride şöyle deniyordu:

«12 Mart müdahalesi ülkemizin işçi, emekçi halk kitleleri tarafından mahkum edilmiş ve geri püskürtülmüş bir faşist saldırıdır.

«12 Mart'ın yıldönümünde bugün, demokratik hak ve özgürlükler, demokratik görünüm altında ağır bir saldırıyla karşı karşıyadır. Antidemokratik yasal düzenlemeler Demirel iktidarının ilk yüz gününde 12 Mart döneminin boyutlarına ulaşmıştır.

«Demokratik örgütlerin kapatılması; sosyalistlerin, ilerici ve demokratların, gözaltına alınması, işkenceler bugünden 12 Mart dönemi uygulamaları düzeyine vardırılmıştır.

«12 Mart faşist müdahalesinin püskürtülmesinin üzerinden on yıl geçmeden, Türkiye'nin kısıtlı demokrasisi yeniden ve daha ağır faşist saldırı ve tehdit altındadır. Emperyalizm ve tekelci büyük burjuvazi ülkeyi içine soktukları ağır bunalımın faturasını işçi ve emekçi halk kitlelerine ödetmek için faşizmi tezgahlamak peşindedirler.

«Ülkemizin bütün demokratik güçleri ağır bir tarihi sorumlulukla karşı karşıyadırlar. Faşist saldırının püskürtülmesi, demokratik hak ve özgürlüklerin korunması, emperyalizm ve tekellerin tek bir CEPHE olarak çıkabilmesine bağlıdır.

«Demokrasi cephesinin örülmesi için mücadele, ertelenemez ivedi bir görevdir. Faşizmin karşısında susan, mücadeleden geri duranlar ancak faşizm tezgahçılarının işini kolaylaştırırlar. Faşizme karşı mücadelede bireysel terör yoluyla sonuç almaya çalışan maceracılar da faşizmin ekmeğine yağ sürerler.

«Türkiye İşçi Partisi, yeni 12 Mart'lara geçit vermemek, faşizm planlarını boşa çıkarmak için, halkın devrimci demokratik iktidarını kurmak için bütün demokrasi güçlerini eylem ve cephe birliğine çağırıyor.

«Demokrasi mücadelesinde oturup beklemeye de, maceracılığa da yer yoktur.»

Emperyalizm 'Yardımları' Türkiye'yi 'Bunalım Kuşağında' Tehlikeli Bölgeye Sürüyor

Türkiye Batı'nın «bunalım kuşağı» adını verdiği bölgede yer alan ülkelerden biri. Üstelik, son yıllarda bu «bunalım kuşağı» içinde bulunan ülkeler birer birer emperyalist ilişkiler ağından kurtuldukça, Türkiye bu ilişkilerle daha da bağımlı bir duruma geliyor. 1970'lerin sonunda ve 1980'lerin başında Türkiye'nin kendi iç dinamiği ile gelişen nesnel koşullar, dünyada emperyalizmin yeniden gündeme getirdiği «soğuk savaş» koşullarıyla çakışıyor.

Türkiye'nin emperyalizme bağımlılığı hem siyasal hem de ekonomik yönden pekiştirilmeye çalışılırken, bu çemberi kıracak güçler de gelişiyor. Türkiye'de emperyalizmin dayattığı koşulları kırabilmek için, bu koşulların kaynaklandığı ilkeleri açıkça ortaya çıkartmak gerek. Emperyalizmin dayattığı siyasal koşulları ekonomik koşullarla birlikte ele almak gerek. Temeldeki siyasal koşulları ekonomik koşullarla birlikte ele almak gerek. Temeldeki ilke aslında kapitalizmin temel ilkesi. En düşük maliyetle, Türkiye'den en geniş oranda yararlanabilmek. Bu ilke, emperyalizmin ağındaki diğer azgelişmiş ülkeler için de geçerli.

Ecevit hükümetinin ABD ile parafe ettiği Savunma İşbirliği Anlaşması'nın Türkiye için hangi koşulları getirdiği henüz bilinmiyor. Bu antlaşma bir türlü yürürlüğe konulamadığından, Türkiye'deki Amerikan üslerinin çalışmasını sağlayan geçici statü bir kaç kez uzatıldı. Bu ay yeniden uzatılacak. Burada Türkiye'yi bekleyen tehlike, Orta Doğu'da yıkılan CENTO'nun yerine emperyalizmin maşalığını yapacak yeni bir pakta sürüklenmek. Bu askeri paktın çekirdeğini Mısır ile İsrail arasındaki Camp David Antlaşması oluşturuyor. Türkiye'de burjuva basınına da yansıyan ABD Kongre raporlarında ise Türkiye'nin «İsrail ile, fazla açıktan açığa olmamakla birlikte, sürdürdüğü iyi ilişkiler» övülüyor. Böylesine bir paktın oluşturulması için İngiliz ve Amerikan yöneticileri boyuna Ankara'ya gelip gidiyorlar. Emperyalizmin güdümündeki bu askeri paktın amacı, Orta Doğu'da ilerici, demokrat Arap ülkelerine karşı, gerici bir cephe kurmak, petrol yataklarının tehlikeye düştüğü bahanesiyle, bu paktı oluşturan ülkeleri askeri bir saldırının sıçrama tahtası haline getirmek.

1980'lerin başında ABD emperyalizminin, 1950'lerin özlemi içinde dünya sosyalist sisteminin çevresinde bir «bağışıklık kordonu» kurma çabalarına yeniden döndüğü görülüyor. İran ve Afganistan'ın denetimlerinden kesinlikle çıkmasından sonra, bu işlev Pakistan, Türkiye, İsrail, Mısır, Suudi Arabistan, Kuveyt, Umman gibi ülkelerle, Hint Okyanusu ile Akdeniz'deki Amerikan askeri gücüne verilmek durumunda. Bu gizlenmiyor. Böylesi bir paktın, ilerici Arap ülkelerine karşı bir cephe niteliği taşıyacağı öylesine açık ki, bunun için daha şimdiden Türkiye ile güney komşusu Irak arasında yapay olaylar ve gerginlikler çıkarılmak isteniyor. Böylece Türkiye'de kamuoyu oluşturma çabalarına giriliyor.

Gene, Türkiye'nin sosyalist ülkeler ve Sovyetler Birliği ile ilişkilerine ipotek konulmak isteniyor. ABD Kongre raporunda, Türkiye ile Sovyetler Birliği arasında bugünkü ilişkilerin «izin verilebilir» nitelikte olduğu belirtiliyor, ancak bundan daha ilerisinin «kuşku yaratabileceği» tehdidi savruluyor.

Emperyalizmin temsilcileri ile yapılan «ekonomik görüşmelerde» ise Türkiye'den sosyalist ülkelerle ekonomik ilişkilerini pek yaygınlaştırmaması istendiği de bilinen bir gerçek.

Türkiye'nin komşularıyla arasındaki ilişkilerin bozulması için Türkiye topraklarına kurulan casusluk üsleri, nükleer roket ve silâh depoları da büyük bir rol oynuyor.

Türkiye'nin emperyalizme bağımlılığı bir de «ekonomik yardım»larla belirleniyor. Türkiye'yi «en ucuza kapatmak» hesapları yapılıyor. MHP destekli Demirel hükümetinin TRT'si ve burjuva basının yazıp söylediklerine bakılırsa, Federal Almanya, İngiltere ve ABD olmak üzere tüm emperyalist dünya Türkiye'ye «yardım» için seferber olmuş. Oysa rakamlar ortaya döküldünce hergün radyo ve TV haberlerini dolduran, gazete manşetlerini oluşturan bu haberlerin gülünçlüğü ortaya çıkıyor. ABD Türkiye'nin ancak bir aylık petrol faturası olan 300 milyon doları ödemek için nazlanıyor. Alınan ekonomik «önlemlerin» başarıya ulaşması için Merkez Bankasında hiç değilse 3 milyar dolarlık bir rezervin bulunması gerektiğini Türkiye'nin büyük sermaye uzmanları bile söylerken, döviz yokluğunda yüzde 50 oranında devalüasyon yapılıyor. 3 milyar yerine, sağlanabilen para bugün 800 milyon doları geçmiyor. O da alınan vaatlerin İsviçre Bankalarına kırdırılması yoluyla. Mart ayının üçüncü haftasında OECD toplantısında verilen sözlerin hepsi tutulduğu takdirde Türkiye 1 milyar 400 milyon dolar kadar döviz bulabilecek. Ama bunların hangi koşullara bağlandığını da işçi sınıfı ve emekçi halk kitleleri yaşamdan öğreniyorlar. Akıl almaz ölçüde artan pahalılık hâlâ işçilerin, köylülerin, küçük esnaf ve zanaatkarların sırtına yüklenmek isteniyor. Pahalılığın nedeni olarak utanmazca, artan işçi ücretleri gösteriliyor ve işçi sınıfının sendikal özgürlüğünün ortadan kaldırılması hesaplanıyor. İşçi ücretlerinin dondurulması isteniyor.

«Yardım» sözcüğü ardında emperyalizmin korkunç yüzü gizlenmek isteniyor. Oysa Birleşmiş Milletler İstatistiklerine göre gelişmekte olan ülkelere yapılan bu tür «yardımlar»ın toplamı 1955 yılında 38 milyar dolarken, 1974 yılında 140 milyar dolara ve 1977 yılının sonunda da 250 milyar dolara yükseldi. Bu tür «yardım»lar karşılığı yoksul ülkelerin emperyalist metropollere ödemek zorunda oldukları faizler ise 1955 yılında 700 milyon dolardan, 1975'de 12 milyar 700 milyon dolara çıktı. Gene Birleşmiş Milletler'in istatistiklerine göre, borçlanma bu hızla giderse 1980'lerin ortalarında, emperyalist ülkelerden, gelişmekte olan ülkelere akan paranın tümü, borçların yalnızca faizlerini bile ödemeye yetmeyecek. Yoksul ülkelerin emperyalist metropollere borçları katlanarak artarken, tekellerin gösterdiği gelişme de ilgi çekti. 1966 yılı ile 1975 yılı arasında Amerika merkezli tekeller tam 7.624 şube açtılar dünyada. Bunların 2.378'i ise yoksul ülkelerde.

Bu «yardımların» bir diğer yönü de hepsinin koşullara bağlı olması. ABD'nin sağladığı yardımların büyük bir bölümü Amerikan şirketlerinin mal ve hizmetlerini satın alma koşulu ile geliyor. Böylece Amerikan ekonomisi için iş hacmi yaratılıyor. ABD Dışişleri Bakanı Cyrus Vance'ın bizzat belirttiği gibi, ABD yönetiminin Dünya Bankası gibi kuruluşlara yatırdığı her dolar karşılığında ABD ekonomisinde 2 dolarlık iş hacmi yaratılmış oluyor.

«Yardım» peşinde koşmanın Türkiye'ye getirdikleri ve getirecekleri bunlar. Emperyalizmin zincirini kırmak, Türkiye'de bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesi yapan güçlerin birliğine ve örgütlülüğüne bağlı.

ÇARK BAŞAK / Türkiye İşçi Partisi Merkez Yayın Organı / Sahibi: Türkiye İşçi Partisi adına Behice BORAN / Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Gündüz MUTLUAY / 15 günde bir yayınlanır / Yönetim yeri: TİP Genel Merkezi, Piyerloti Caddesi 21-3 Çemberlitaş, İSTANBUL Tel. 22 86 20 / Abone: Yıllık 100 TL. Avrupa abone: 12 DM / Dizgi/Baskı: Kent Basımevi, 27 41 85 Cilt: Dostlar Mücellithanesi, 26 31 23 / Son baskı tarihi: 28 Mart 1980